

PKK FELSEFESI

PKK Felsefesi 1

Abdullah Öcalan

Var Olanla Yetinmemek, Hep Fazlasını Düşünmek ve Başarmaktır (1)

Kanıtlanmış Bir Şey Tartışmaya Gelmez

Tabii büyük konuşmak, büyük dinleyici ve öğrenci olmaya bağlıdır. Öğrencilerin dinleme ve anlama gücü zayıf oldukça, bizim de konuşmamız ya fazla anlam ifade etmez, ya da değerinden çok şey kaybeder. Aramızda bir de bu sorun var.

Partinin yürüttüğü eylem çok büyük, fakat bunu anlayanlar çok küçük veya anlamak ve savaşmak durumunda olanlar ise adeta cücedir. Tabii burada suç kişinin değildir. Bu, temelini ulusal ve toplumsal gerçeklikte bulur. Özellikle yine aile gerçekliğinden bulur. Bu sizi öyle iddiasız ve anlamsız kılmıştır ki, bizim bütün yüklenmelerimiz fazla sonuç vermiyor. Mesele iyi niyetli olup olmamak değildir; mesele savaşa cesaret etmek ve her şeyini sunmak da değildir. Mesele büyük yaratmak, büyük kavramak ve sürekli var olanı beğenmeden daha fazlasını düşünmek, istemek ve gerçekleştirmektir.

Bizde kesin devrim böyle olursa başarıya gider. Yoksa sizin var olanla yetinme anlayışınız, bütün içtenliğinize ve fedakârlığınıza rağmen, kötü bir başarısızlıkla sonuçlanması kaçınılmazdır. Kendini yaratan eylem adamı olmayışınız büyük talihsizliğiniz ve zavallılığınızdır. İnsan size baktıkça üzülüyor. Sizdeki iddia zayıflığı ve çaresizlik adeta bağırıyor; “Ben bu kadarım, benden fazla umutlu olmayın” diyor. Bütün bunlarda da çok iyi niyetli olmanız işi daha da trajik kılıyor, acınası hale getiriyor. Örneğin siz benimle heyecan duyabilirsiniz; düşünce, umut ve ruhunuzda hayat bulma gerçekleşebilir. Ama binlerceniz karşımda olduğu halde, ben büyük heyecan duyamıyorum. Çünkü buna yol açacak bir iddianız, hırsınız ve eyleminiz yoktur. Bu da tabii benim trajedimdir. Zorlanmam büyük, acılı yaşamım diyelim, kendi kendimle yetinmek zorundayım. Kendimi çare sahibi kılmak, kendimi idare etmek zorundayım. Yalnız düşmanla değil, kendimle de savaş başlarıyla vermek durumundayım.

Siz savaş ne sanıyorsunuz? Gerçekten savaşın yanından bile geçemiyorsunuz ve bu da büyük bir üzüntü kaynağıdır. Durumunuzu benim on yaşındaki halimle kıyaslıyorum; sizi daha da hareketsiz, arayışsız, heyecansız, arzusuz görüyorum. Tabii bunun sırrını çözmeliyiz. Bu bir kader değildir. Sizi bu hale getiren her şeyden hesap da sormalıyız. Gerçeğinize bakmaktan çok korktuğunuzu görüyorum. O kadar içeriksiz, o kadar silik, bitik ve verimsiz bir konumdasınız ki, kendinize bakmaya güç getiremiyorsunuz. Bunun üzeri yalanlarla örtülmüştür. Dikkat ederseniz toplumsal felsefeniz -umarım felsefe dersini gerçekçi işlersiniz- şudur: Kendini olduğundan farklı göstermek, hatta gerçeklikle çok ters bir söylem içinde yaşamak, evet, en temel felsefi özelliktir. Bizde felsefe eşittir, kendini farklı göstermeyi becer oluyor. Bu talihsiz ve çok tehlikeli bir felsefedir. Aslında buna felsefesizlik de denir; güçlü bir yaşam yaklaşımı olmayan, dünyaya bakış açısından yoksun olmak da denilebilir.

Sizleri etkilemek isterken her zaman kendimi sorgularım. “Ben bu dünyada niçin varım? Ben neye dayanarak var olmalıyım? Benim varlık nedenlerim nedir? Beni var olmaya, kendimi kabul etmeye iten etkenler nedir? Ve ayrıca beni çok gereksiz kılan etkenler nelerdir? Bunları düşünmeden yaşamam mümkün değildir. Ama kendinizi düşünün; varlık nedenlerinin çoktan bir inkârı içindedir. Sorgulamadan kaçındığınız gibi, yalanla, kandırmayla, gafletle örtbas etmeyi de bir yaşam felsefesi olarak ele alıyorsunuz. Siz temelde belki de sağlam bir felsefe anlayışından yoksun olduğunuz için kaybettiniz. Size dayatılan felsefe anlayışı fazlasıyla ataerkildir ki, bizde bu tamamen toplumsal düşüşün kaynağıdır. Yine yabancı hâkimiyetlerin her türlü köleleştirici etkisi altındaki boyun eğmeci kişiliktir. Bu da silikleşmenin, yaratıcılıktan tamamen kopmanın bir anlayış temelidir. İstedığınız kadar çalışın, bir köleden daha beter durumda kalmanız kesinlikle kaçınılmazdır.

Siz özgürlüğe temel bakış açınızı temelden kaybetmişsiniz. Adeta felsefesiz büyütülmüşsünüz veya felsefeniz düşmanın felsefesidir. Açıkça söylemeliyim ki, benim en büyük eylemim, daha kendimi tanıyamadım, bu insan özüne en tehlikeli yaklaşıma karşı gösterdiğim tepkidir. Ve hatırımdadır: Çocuklarla ilişkilerimde, aile ile ve giderek köy toplumuyla ilişkiyi hemen yakaladım. Ben bunlar gibi olmamalıyım ve farkımı ortaya koymalıyım diye başladım. Herkes ailesinin, anasının, babasının yiğit evladı olmaya çalışırken, ben ona büyük tepkinin gerekli olduğuna inandım. Herkes iyi geçinmeye, ataerkil, çok düzenvari olmaya özenirken, ben büyük sorgulamaya giriştim. Biz bu temelde kendimizi var etmeye çalışırken, siz ise

tersinden, düzen ne istiyorsa, ataerkil toplum ne istediye ona kendinizi yatırdınız. Sonuç, işte bugün sizlerle savaştığımız kişilik, partileşmeye gelmeyen, ordulaşmaya gelmeyen, zafere gelmeyen, yaşama gelmeyen, güzelliğe gelmeyen büyük çekişme, çelişki ve bunun kördüğüm haline gelmesi oluyor. Çok büyük kusurlarınız olmasaydı, zaten savaş ve toplumsal gerçekliğinizde bu büyük zayıflıklar yaşanmazdı. Sağlam kişilikleriniz olsaydı, bu kadar acınacak bir halde kalır mıydınız? Parti işleri, mücadele işleri bu kadar hatalarla dolu geçer miydi? Ve en tuhafı da kendinizi kabul ediyorsunuz. Ben bütün bu büyük savaşıma rağmen halen kendimi beğenmediğim gibi, nasıl başarılı kılacağıma dair de derin bir arayış içindeyim. Ama siz burnunuzdan kıl bile aldırılmıyorsunuz.

Ne olacak? Bu beğeni düzeyi ile olsa olsa, hani o eski İslamiyet karşısındaki, en büyük devrim karşısındaki puta tapıcılıktan, iyi birer küçük put tapıcılarından öteye gidemezsiniz. Size göre savaş meydanına giriş yapmışsınız, ama bana göre daha er meydanına çıkma cesaretini bile, hatta onun inancını, onun ilk sözcüklerini bile ağza getirememişsiniz. Düşündükçe bu insanlara nasıl yol çizmek ve yürütmek gerekir diye üzülüyorum. Çünkü yaşamı ayakta kaybediyorlar. Bu konuda bazı çirkinlikleriyle, zavallılıklarıyla, başarısızlıklarıyla kaybediyorlar. Dıştan bir dürtmeyle, zorlama ve teşvikle güçlü kişilik ortaya çıkmaz.

Düşüncesinde büyük uğraşı olmayan, ruhunda büyük sıkıntılar ve öfkeleri olmayan, gözünü büyük hedeflere dikmeyen, dıştan hiçbir itmeyle, menfaatle gelişme yoluna koyulamaz. Ve unutmayın ki, sizinle her an tüm ilerleme etkenlerimiz böyle basit, dıştan itmeyle veya teşviklerle oluyor. Kesinlikle bu temelde klasik bir ücretliden öteye bir emekçi de olsanız, patron da olsanız, kişiliğinizde ondan ötesi gelişmez.

Felsefeyi tartışıyorsanız, keşke tartışmayı bilerseniz diyorum. Siz anlayışta kendinizi zincirlemişsiniz. Bütün ömür boyu, yüzyıl da sürse, iki katını ilave edelim, bu felsefe kördüğümüyle, bu yaşam anlayışınızla kesinlikle fazla umutlu olamıyorum. Sizi ne kadar etkilemeye çalışıyorum. Sonuç, bu felsefe kördüğümü nedeniyle en değerli çalışmalarını bile anlamsızlaştırmaktan öteye gidilemiyor. Tabii bunun önemli bir özelliği de çok bencil olmasıdır. Bu keyfiyetçilik, bencillik, yine kendine sevdalılık olayı altında yatan felsefe en azı isteme, en güçsüzü isteme, en kuvvetten düşmüşü, tabii sonuçta en başarısız peşinen kabullenmektir. En değme kişiniz, örneğin bir parti yetkisi kaptı mı, işte bu söylediğim bakış açısı nedeniyle kısa sürede düşürmekten öteye gidemiyor.

PKK yetkisinde, PKK gerçeğinde aslında felsefi bir temel var. Ne kadar inkâr edilse ve gereklerine ulaşmasanız da, oldukça büyük bir çabayla egemen kılmaya çalıştığımız bir felsefi bakış açısı ve ona göre şekillendirme var. Ama buna, işte onun yetkisine, onun sorumluluğuna kendilerini dahil edenler, temelde felsefi uyumları olmadığı için, söylediğim anlamda -daha doğrusu bencillik de diyebiliriz- içeriği olmayan bir bencillikte kendini dayattığı için, kısa sürede parti aşınması ortaya çıkıyor. Parti öncülüğünün yitirilmesi yaşanıyor.

Hâlbuki PKK' de temel bir anlayış felsefesi var. Onunla bu kadar bencil kendini dayatırsan, daha düşmanın tek bir ilerlemesi olmadan kaybedersin. Bu felsefeyle ancak kaleyi içten düşman adına fethetme gerçekleşebilir. Sonu derinden anlayabilirsiniz: artık bu kişilik felsefesi ile toplumumuza egemen olan en iyi objektif ajanlık yapılabilir. Dikkat edelim, bizim toplumumuz düşmanın günlük kuşatmaları altında kaybetmiyor. Onun ruhuna, onun beynine ekilen bu sözde yaşam anlayışı yenilgisinin de, kaybetmesinin de en temel nedendir. Bizim toplumumuz sadece fethedilmiş değildir; lime lime edilmiş, çok az dayanak noktaları kalmıştır.

Acaba gerçekten parti felsefemizi anlayacak gücünüz var mı? Bu çok önemlidir, bu çok büyük bir sorundur. Felsefeye yaklaşım deyip geçmeyin, önce savaşı burada vermelisiniz. Ben halen hatırlıyorum, ciddi bir felsefe eğitimim yoktu. Bölük pörçük bazı felsefi bilgilerle uğraşıyordum, öyle fazla yine dini bilgilerim de yoktu. Ama bazı etkilenmeleri yaşıyordum. Bir ara oldu ki, artık kendimi zor ayakta tutabildim. Büyük bir güvensizlik, kuşkuculuk öyle içimi kemirdi ki, kimsenin beni ayakta tutacak hali de yoktu. Kime güveneyim, ne dayanarak yaşayayım diye bittim, adeta gittim.

Benim felsefeyi arayış yıllarım son derece sancılıydı. Dediğim gibi hem anlama gücüm zayıftı, hem de ne kadar incelemeye çalışsam da kültür seviyem elvermiyordu ve o zaman sosyalizme sınırlı bir ilgi duyduğumda tabii ki arayış yetmiyordu. Sadece felsefeyi anlamak için felsefeyi okumak yetmez. Bunun çok yönlü pratik bir yaşamla ilgisi vardır. Pratik yaşamın kendisi zaten seni felsefeye götürebilir. Ya olumlu ya olumsuz, ya özgürlük ya kölelik felsefesine götürür. Öyle sanıyorum ki, sizin bir felsefi savaşınız olmamıştır. Daha doğrusu, mevcut egemen düzenin hiç farkına varmaksızın ne verilmişse onu benimseme gibi, belki de eski dönem köleliklerden daha tehlikeli bir bakış açısı altında şekillenmişsiniz. Dolayısıyla bir özgürlük felsefesine ihtiyaç duymuyorsunuz. Bu size tamamen başından kaybettiren bir anlayıştır. Şimdi neden büyük düşünce tartışması olmuyor? Halen içinde ne siyasi, ne askeri, ne felsefi temeli olmadığı için, temel

dünyaya bakış açılarınızda kendini tatmin eden bakış açısı oturmadığı için politikayı ve askeri bilimi hiç anlayamazsınız, anlamanız da son derece kuru bilgilerden öteye gidemez.

Benim mevcut askeri ve siyasi gelişmelere bile önderlik etmem felsefi gerçekliğimle yakından bağlıdır. Temel felsefi anlayışım olmadan, ben bu kadar ağır askeri ve siyasi sorunların çözümünü üstlenemem, bu savaşı yürütemem. Ama sizde ise tam tersi, düşünce adına, felsefe adına aşınma da demeyeyim, bu anlayış var olmayan bir durumdur. Hatta parti bir takım düşünceleri dayatsa, ondan da kaçınmayı ve böylelikle eylem adamı olmayı seçiyorsunuz. Kişi ne kadar düşünceden kopuksa, o kadar işte pratikçi olur yaklaşımı içindesiniz ve birçok tehlikeli yaklaşım içinde kendinizi kabul etmeniz söz konusudur. Dikkat edilirse her büyük devrimde çok büyük düşünce çatışmaları vardır, din çatışmaları vardır, mezhep çatışmaları vardır. Bunlar anlayış çatışmalarıdır. Anlayışı temelinde güçlü savaşım veremeyen, daha sonraki süreçte de güçlü olmaz ve başarılı da olamaz.

Aslında felsefe dersi ile kesinlikle şunu kanıtlamaya çalışacağız: Bugün askeri, siyasi soruna güçlü yaklaşmayışınız, büyük tartışmayışınız, dolayısıyla toplantıları bile gerçekleştiremeyişiniz, felsefi temelden yoksunluğunuzla bağlantılıdır. Bu halinizle atacağınız her pratik adım tıkanmaktan ve körelmekten öteye sonuç vermez. Dolayısıyla çözüm yolu, bu kölelik felsefesini söküp atmak kadar, doğru temel dünyaya bakış açısına da ulaşmaktan geçiyor. Bunu kaba, işte felsefenin şu temel ilkeleri biçiminde söylemiyorum. Felsefe, özellikle klasiktir, Politzer'in kitabında anlatılmıştır, okudum, ama bazı bilgilerdi. Fakat asıl savaşımı, dediğim gibi, toplumsal yargılarla, savaşla başlattık. Kitaplardan yararlanılamaz değil, ama esas kitap hayatın kitabıdır. Hayat gerçekten büyük bir okuldur. Hayat aynı zamanda bir felsefe okuludur.

Açık örnekleri söyleyeyim: Doğduğum koşulları, pek bilinçli olmasam da, kitaplara dayanmasam da, beğenmiyordum. Bana göre bu böyle olmamalı, çareler geliştirmeyelim diyordum. Bu sadece bir istem, ama önemli bir istemdi. Ailenin sunduklarıyla, köy toplumunun, düzenin sunduklarıyla yetinmedim. Felsefe yaklaşımıdır, yetinmiyorum, istemiyorum, yeterli bulmuyorum. Gücüm artıkça, bilgim arttıkça daha fazlasını isteme yaşıyor. Tabii daha fazla isteme nedir? Ben bir ülke istiyorum, bir halk istiyorum, bir yeni yaşam istiyorum. Bunlar geliştikçe, peki, neyle yapacaksın sorusu kendini dayattı. Neyle yapacaksın sorusu aklına şunu getirir: Güçle yapacağım. Nasıl bir güçle, güç nasıl oluşacak? İşte bu örgütle, partiyle, ilişkilerle olacak. Bunların hepsi çok çarpıcı, birbiriyle bağlantılıdır.

“Arzuluyorum, en iyisini, en güzelini istiyorum, ama yapma gücüm yok.” Bunu söyleyen çelişkilidir, tutarsızdır. Büyük istemek, aynı zamanda büyük yapmayı da emreder. Bu açıktır. Aksi halde işte bizim toplumumuza egemen olan istem ve arzuları ile gerçekleştirmeleri arasındaki yalancılık ve seviyesizlik yaşanır. Ondan sonra da dilenme ve yalvarma tarzı peşi sıra gelir. Yine temel bir felsefe eğitiminiz olmadığından mıdır, siz bu çelişkiyi yaşıyorsunuz. Büyük istemek büyük uğraş ister. Örneğin ordu gerekiyor ki, bu bizde ekmek ve su kadar gereklidir. Bütün yaşam özlemelerimizi, hatta yaşam varlığımızı, kimliğimizi yok eden büyük bir tehlike var. Şuan bütün felsefi arayışlarımızın önünde duran engeller var. Varlık nedenimizi tehdit ediyor. Eğer bunu kavradıysak, temelde bunu bütün yönleriyle hissettir. O zaman ne gündeme gelir? “Ben bu büyük tehlikeyi nasıl aşmalıyım? Büyük tehlikeyi aşmadıkça hiçbir emelimi gerçekleştiremem” diyeceksin. “Hiçbir arzum gerçekleşmez, hiçbir sevgim olmaz, hatta sağlıklı bir ekmek bile yiyemem, bulamam. Tehdit altında çünkü” diyeceksin bu ve doğrudur da. Eğer bütün bunları doğru kavradıysanız, o zaman büyük bir tehlikeye göre büyük çaba gerekir diyeceksiniz.

Büyük tehlike nedir? Esasta Türk sömürgeci devleti veya daha somut gücü olarak ordusu, faşist özel savaş ordusu diyoruz. Her şeyi elimizden almanın gücü var. İşte eskiden canavarlar diyorlardı, yılanlar, bilmem işgal orduları diyorlardı, şimdiki ondan daha tehlikelidir. Eski canavarlar eskiden belki zayıf olanı yutarlardı. Ama bir başka yerde güçlüsü çıkıp o topraklarda, o halk için bir gelişmeyi sağlayabilirdi. Şimdiki topyekûn halkı bitirme ve bir ülkeyi harap etmedir; insanı da iliklerine kadar bütün düzeylerde düşürmedir. Mevcut teknik ve sömürgecilik tarzı bunu sağlıyor. Demek ki, tehlike çok daha büyüktür.

O zaman buradan ne sonucu çıkarırsın? “Müthiş kendimi anlamalıyım, tanımalıyım, kendimi örgütlemeliyim” sonucunu çıkarman gerekir. Düşmanın büyüklüğüne göre bunu yaparsan, “Düşmanım büyük, benim de bunu aşmam için gereken büyüklüğü kendimde yakalamam şarttır” sonucuna varırsın. Bu çok açıktır. O zaman uğraşını çok büyük kılman gerekiyor. Düşmanı yenecek kadar uğraş, hatta yerine de emellerimizi gerçekleştirecek kadar yenilikler yarat, bunların çaresini kendinde bulacaksın, inanacaksın, bileceksin, yapacaksın, tutarlıysan mevcut düzene karşı ve de özgürlük anlayışı için bunları sağlayacaksın.

Demek ki felsefe soruna böyle yaklaşmayı emrediyor. Daha doğrusu özgürlük felsefesi böyle emrediyor. Bunun için insan kendine güvenebilir. İnsan en büyük tekniktir, istese atom bombasından daha etkilidir. En büyük teknik derken, atom bombası kadar etkili derken, “Peki, nasıl olur?” diyeceksiniz. Kendini örgütlemesiyle olur. Size hâkim olan düşman felsefesinden ötürü, bencillik dediğiniz aslında örgütselliği inkârdır. Düşüncede, duyguda ve bizzat pratikte kendisiyle sınırlı kalma söz konusudur. Sonuç, çok zavallı

birisi olmadır. Birkaç ahabap çavuşu varsa, bir aile etrafı varsa, demek ki başından itibaren güçsüzlüğe mahkûm oldu. Bu bireycilik felsefesi nedeniyledir ki, düşman bunu günlük olarak besliyor. “Senin ailen her şeydir, küçük bir memuriyet senin her şeyindir.” Bu felsefe bize kaybettirir. Amacı küçük, örgütü küçük, eylemi küçük; kendisini ya kurtarır ya kurtarmaz. Özgürlük felsefesi peşinen bu bencillikle, bu bireycilikle hiçbir şey başarmayacağını bilir. “Büyük savaşmak gerekir” diyeceksin. Büyük uğraşı gerekir, büyük gücü gerekir, büyük ordusu gerekir.

Büyük ordu nasıl oluşur? İkna gücüyle, eğitimle oluşur. Özgürlük ordusunun sopalarla gerçekleşmesi düşünülemez. Büyük ikna, büyük propagandayı, büyük ikna faaliyetini gerektirir. İlişkileri açığa çıkarmayı, ilişki geliştirmeyi emreder.

Düşünün, siz böyle yapıyor musunuz? Hayır. Büyük özgürlük felsefesiyle bağlantınız zayıftır. Hatta unutmayın ki, kendinizi idare etmekten bile acizsiniz. Demek ki düşman felsefesinin tamamen etkisi altındasınız. “Ben ne düşmandan, ne özgürlük savaşımından yanayım, ben kendimden yanayım”. Bu da büyük bir yalandır. Kendinden yana olmak, düşmanın objektif ajanları, askeri olmaya oynamaktır.

Bunlar çok açıktır. Bunun silahı nedir? Kendini kandırmadır, gaflettir. Düşüncesi son derece silik ve dağınık, arzuları çok geridir. Düşünün, bir sigara felsefesi, basit bir çorbayla yetinme, bir iki ahabap-çavuşla yetinme ve ilişkide güzelliği ve kaliteyi aramama... Çoğunuzun durumu bu değil midir? Bu büyük bir eylem yaratır mı? Büyük duygulara yol açar mı? Dolayısıyla bu, politikaya ve askerlik sanatına yol açamaz. Yine büyük yurtseverliğe de yol açamaz. Size kalırsa bu kaderdir; “Böyle yaratılmış, böyle gideriz” dersiniz. Ama ben öyle olmadığını açıkladım. İnsanın temel özgürlük özlemine tamamen aykırı bu durum, kökenleri yüzyıllar ötesine giden yabancı işgaller altında şekillenmiş feci şekildeki toplumsal gerçekliğimiz söz konusu olduğunda, çok çarpık, çok içeriksiz, aşırı bencil, bencil olduğu kadar da çok güçsüz bir felsefenin veya bir toplumsal gerçeğin bir sonucudur. Siz istediğiniz kadar çeşitli kılıflara büründürün. Bu yargıdan kurtulamazsınız. Özellikle içinde “Parti saflarında bir türlü gelişmiyorum, tılandım” diyen, bencil, bencil olduğu kadar örgüte fazla gelmeyen duruşların hepsinin altında düşmanın bu temelde yaklaşımı söz konusudur.

Bunu kabul etmemek, özgür felsefemizin bir gereğidir. Nitekim ben kabul etmiyorum. Yalnız sizleri değil, dayatılan dünyayı da kabul etmedim. Bunu anlamanız gerekir. Hele yoldaşlık adayı olarak kendinizi ortaya koyuyorsanız, hiç şuraya buraya sığınmayın. Bunların hepsi yalanlarınıza bizi ortak etmedir. “Şu nedenden ötürü gelişemedim, düşünce gücümü geliştiremedim, şu nedenden ötürü zavallıyım, tıkanmışım” türünden sıılanmaların hepsi yalandır ve bu yalanları da bize dayatma cüretidir. Kaldı ki, bu büyük saygısızlıktır. Saflarımızda bu aslında en var olmaması gereken bir tutumdur, fakat aynı zamanda en çok görülen tutumdur da.

Silikliğin, köleliğin zift gibi her tarafınızı kaplamasını savunamazsınız. Buna bahane arayamazsınız, bunun savunuculuğunu hiç yapamazsınız. Ve ne yapacaksınız? Zor da olsa ona karşı savaşım vereceksiniz. Çok zor olabilir, ama bana göre mücadele en gerekli olanıdır. Düşünüyorum, mücadele her şey diyorum. Bunun dışında yaşamla ilgili olan her şey hiçbir şeydir. İlle mücadele, ille mücadele diyorum. Başka bizi zenginleştirecek, kendimize getirecek hiçbir şey yoktur. Hatta mücadele devrim mücadelesidir. Devrim mücadelemizde bu savaş tarzı her şeydir. Diğer yaşamla ilgili olan hiçbir şeydir. Felsefe budur.

Tanımaya çalışıyorum; ben neyim, kimim, nasıl bu duruma geldim? Mücadele ile bu duruma geldim. Büyük uğraş verdim; öyle büyük bir uğraş ki, şu anda kendi başına bir büyük patlamadır, bir bomba gibidir. Örgütlenmiş düzeniyle, eylem tarzıyla, yaşam tarzıyla görüyorsunuz ki, her gün adeta bombalar üretir ki, bunu ben böyle söylemiyorum, düşman da her gün söylüyor, “Terör üretiyor” diyor. Emperyalizmin de son söylemi budur: “Büyük terör üreten kişilik, merkez!” Bu şu anlama geliyor: Büyük mücadele veren kişilik! Ve bu yaratıyor. Bizde, toplum gerçekliğimizde başka hiçbir şey yaratmaz. Mücadelesizlik, en kötüsüdür. Bu bahsettiğimiz uzlaşmacılık, uyurgezerlik, iddiasızlık, yoğunlaşmama, hepsi mücadelesizliği ifade eder. Bu da hiçbir şey olma anlamına gelir. Buna benzer çok çapraşık sorunlarınız var. Mücadele kişiliğini esas almadınız; bu esas alınsaydı, her gün mücadele etseydiniz, çare ortaya çıkabilirdi.

Her şey mücadele için ve mücadelecilik olmak biçiminde; düşüncede, pratikte, örgütte, ilişkide, yani her anlamda mücadeledir bu. Sonuçta sizi yaratabilirdi. Çok geri olanınızı bile güçlü kılabilirdi. Mücadele tarzlarınız, bazı yaklaşımlarınız, yaşam tarzlarınız var. Çünkü en tehlikelisi de buradadır. Sanki yaşamayı bilecekmişsiniz gibi, sanki yaşamamanın imkânı varmış gibi kendini aldatma var ve bu çok yaygındır. Sanki mücadele gerekmezmiş gibi davranılıyor. Hayır. Mücadele bizde tek yaşam tarzıdır. Savaşa bağlanmamış bir mücadele örgütü veya kişileri hiçbir sonuca götüremez. Bunun dışındaki bir yaşam erkek köleliği, günümüzde de ihanete veya düşmanın kontrastı olmaya götürür. Bunun orta yolu falan kalmamıştır. “Kendimi biraz yaşayayım” demek, “Düşmanı biraz güçlendireyim” demektir. Biraz keyfini, biraz bencilliğini yaşamak demek, ordudan vazgeçmek demektir. Acaba bu anlamda yaşamın doğru yoluna, savaşın doğru

yoluna kendinizi yöneltecek misiniz? Yakıcı sorun budur. Buna cesaret edecek, bu iç savaşı kendinizde gittikçe şiddetlendirebilecek misiniz? En yakıcı soru budur. En kötüsü, bu soruyu sormamak gibi cevabını vermemek, dediğim gibi yaşamayacağı halde yaşanmış gibi davranmak kendini aldatmadır. Sizde çok yaygın olan budur.

Benim kadroda gördüğüm özellikle şu kendini kandırma özelliğidir. Kimse bana bunu söylemez; hatta şu anda ne söylesem kabul ederler. Kaldı ki, dikkat ederseniz, büyüklük sıfatına ulaşmışım. Toplum benim söylediklerimi din gibi anlamaya açıktır. Ama dikkat edin, hakikat savaşını sürdürmeye devam ediyorum. Benim felsefede, politikada, özellikle askerlikte ve tabii ki daha somut örgüt tarzında büyük bir gerçek savaşımım var. Kendinizi bizim yerimize koyun. Toplum her şeyini, parti her şeyini kabul etmeye hazırdır. Eminim kendi yalanlarına inananlar, kendini kandırmış olanlar var. Eğer konumunuz bizim konumumuz olsa, tabii kendinizi yitirmeniz, kendinizi kaybetmeniz işten bile değildir.

Birçok diktatör, despot veya yalancı toplum önderi böyle ortaya çıkar ve toplumların başına felaket gibi çöker. Ama halen biz kendi içimizde örgütselliği yakalamak, askerlik tarzını doğru yaşatacak duruma getirmek için amansız somut gerçekliğimizi ilerletecek bir yaklaşım içindeyiz. “Neden geri ve yetersizim? Neden yeterli olmak zorundayım?” sorularına her gün arayışlar, cevaplar verilmekte ve yine de bu yetmemektedir. Ama size kalsa kandırmanın ötesine geçmeyeceksiniz: Örgütü de kandır, kendini de kandır, orduyu da kandır, savaşta en ucuz numaralar yap, ama yine de savaşır gibi görün! Bunları da yaşıyorsunuz. Sonuç, çok etkisiz komutan kişiliğidir. Size göre bir önder kişilik, kendini kandırma sanatında en politik olanıdır. Zaten sizde politika yapmak demek, ağırlıklı olarak kendini kandırmak demektir. Çevresini oldukça kandırabildi mi veya ürkütebildi mi, hediyelerle bağlayabildi mi, oldu iyi bir kişilik! Toplumun geçerli felsefesi biraz budur. Parti içinde yer bulmak demek, buna büyük reddi dayatmak demektir.

Ama bakın, Önderlik gerçeğimizde çok bambaşka bir durum yaşıyor. Bütün bu gelişmelere rağmen yine beğenmiyor, yanlış görüyor. Burada ne diyelim? Bin kilometre ötesindeki askeri ve siyasi sorunları günü gününe yaşayandan daha gerçekçi görüp değerlendiriyor. Onunla da yetinmiyor, çözüm için imkân yaratıyor. Kendinize bakın, hiçbir hatasını görmeme, eksikliğini gizleme, en önemlisi de gelişmeden kaçınma, ilerletmemek için bahane uydurma var. En yiğidi en ucuz bir ölümü kendine layık görüyor. Bu da kötü bir sonuçtur. Bu yüzden de güçlü kişilikler bir türlü ortaya çıkmıyor. Bu da bir kader değildir. Dikkat edilirse, Önderlik tarzına bağlı kalındığında bile bu rahatlıkla aşılabılır.

Kendi içinizde bir arayış ve hatta kitaplara dayanarak bir gelişme imkânı bulamadınız. O zaman somut dönüştüren, gerçekleştiren Önderliğe anlam verin. Önderlik bu anlamda ne demektir? Felsefi anlamda da olsa, kendi başına binlerce kitabı okuyarak gerçekleştirmeyeceğinizi bir çırpıda soluyarak gerçekleştirmektedir. Bu imkânı veriyor. Son dönemlerde Kürt toplumundaki büyük felsefi değişikliği, hatta düşman toplumundaki veya egemenlerin etkisi altındaki toplumun değişimini siz nasıl değerlendirebilirsiniz? Önderlik gerçeği ile bu büyük bir felsefi değişikliktir.

Parti gücümüz bunu her ne kadar göremiyorsa da, büyük bir felsefi değişikliğin olduğunu bilim adamları çoktan değerlendiriyorlar. Bakış açıları, yaşam anlayışları çoktan değişmiştir. O halde Önderlik kendi başına bir felsefe gerçekleştiricisidir. Zaten bizim toplumumuzun fazla okuma imkânı, kültür birikimi yoktur. Felsefe oluşturamaz. Ama gerçekleşen Önderlikle bu boşluğu aşmayı deneyeceksin, politikayla felsefeyi iç içe yaşayacaksın. Yine politik kadrolar ayrı askeri komutanlar ayrı da demeyeceksin, hepsi bu okulun içinden çıkacak. Yani hepsi iç içe birleşerek meydana gelecektir.

Bu neden böyledir? Toplumsal gerçekliğimiz, onun üzerindeki egemenlik tarzı bunu mecbur kılıyor. Partimizin içinde ise bu gerçekliği kavramak ve kabul etmek yerine, “Düşünmek zordur bırak, politika zordur, bırak” deniliyor. Geriye ne kalıyor? Köylü isyancılığı! Köylü isyancılığının fazla değeri yoktur, tepkidir ve mevcut düzenli ordu karşısında ömrü bir saat bile değildir. Şuanda en önemli bir çelişkimiz, sizin köylü isyancılığınızdan öteye gidemeyen tepki düzeyinizi aşmak, sizi yenilmeyecek savaş tarzına, onun politik tarzına bağlamaktır. Aksi halde siz şuanda düşmanın ağzında bir lokma bile değilsiniz. Neden gerçeklere gözünüzü kapatacaksınız?

Şimdi bütün bu anlatılanlar gerçek ise, kaldı ki ben kanıtlıyorum, acaba buna rağmen parti okulumuzu böyle kabul edecek misiniz? Ben sizi tanıyamıyorum, açıkça söylemem gerekirse, neyin öğrencisi olduğunuz benim için artık adeta bir karmaşa haline gelmiştir. Büyük ihtimalle dinleme kabiliyetiniz de yok edilmiştir. Sizden dinleme gücü istiyoruz, fazla bir şey istemiyoruz. Herhalde köleden daha beter edilmişsiniz. Dikkat edilirse, biz partimiz içinde köleliği yıktık. İsteyen istediği kadar konuşabilir. Ama izliyoruz, örneğin en sorumlu olanlar bile ciddi bir toplantıda yarım saat bile konuşamıyor. Konuşması da Ezop dili gibidir, yarım yamalıdır. Neden? Çünkü siz tanınmaz haldesiniz.

Ama dikkat edin, Önderlik gerçeğini göz önüne getirirseniz, ilk günden beri bir konuşma dilidir. Anasına ilk söylediği söz “ekmek istiyorum” veya “dağa çıkıp dilediğim gibi gezmek istiyorum” olmuştur. Olumlu tepki

vermeyince, büyük eylemi başlatma gücünü gösteriyor. Sen misin bu istemlere karşı koyan, o zaman gör başına gelecekleri! Daha sonra devleti sorguladım. “Ey devlet, ben şunu istiyorum. Sen gerekeni yapmayan, gör başına geleceği!” Önderlik budur.

Dikkat edilirse her biri için hem çok konuştu, hem çok yaptı. Siz ne yaptınız? “Ya Rabbim, çok şükür aileme, atama, devletime, bugünü de kurtardık. Ne mutlu bana!” Felsefe budur. Önderlik gereğinde bu yok, olamaz da. Olsa savaş, gelişme durur. Onun için toplum zaten inanç temelinde yaklaşmayı kabul ediyor. Yani felsefi boşluğunu Önderlik tarzıyla gideriyor. Eksik de olsa onun için bu aşamada en geçerlisidir. O halde siz de bir felsefi gerçekleştirmeyi sağlam bir Önderlik takibi ile sağlayabilirsiniz. Fazla kitap okuma imkânınız yok, kendinizi fazla sorgulama imkânınız da yok, vakit yoktur. Savaştan ötürü en büyük Önderlik takibi sizin için en geçerli yoldur.

Önderlik birikmiş felsefedir. Uygulanan felsefedir.

Felsefe okulu çok zor bir okuldur. Çeşitli dönemlerde bu okullar yüzyıllarda ancak oluşmuştur ve talebeleri de başlangıçta sadece felsefe talebesidir. Politikaya, savaşa yaklaşma imkânı bulamamışlardır. Bu daha sonraki etkilenmelerin sonucudur. İskender Aristo’dan etkilenmiştir. Fakat bu dolaylı bir etkilenmedir. Askeri alanda bu felsefeyi uygulamıştır. O kadar da okuyor tabii, buna rağmen farklıdır, yani Aristo ayrı İskender ayrıdır. Şimdi tarihte bu kadar öyle okul var. Filozof ayrıdır, uygulayanlar çok ayrıdır. Bizde ise aynı zamanda gerçekleştirilme durumundadır. Ben hem filozof, hem politikacı, hem askeri sorumlu gibi olmak durumundayım. Neden? Çünkü mevcut boşluğu başka türlü doldurmaya özel savaş fırsat vermez. Uygulanan sömürgecilik tarzı senin bu aşamaları birdenbire yaşamamı zorlu kılıyor. Partimiz bu anlamda bir felsefe okulu, bir politika okulu, bir savaş okuludur. Hepsini iç içe yaşamak zorundadır.

Toplumsal geçekliğimizde uzun süre bir felsefi akım başlatamadık. Zaten yasaktı. Düşünme yasağı vardı, halen de yasak var. Serbest politik faaliyet olamaz, o daha da yasaktır, idamla cezalandırılır. Hele askeri düşünmek, toplumsal gerçekliğimize göre anında yok edilmeyi beraberinde getirir. Bunun karşılığı da nedir? Düşünceden vazgeçeceksin, düşmanın en iyisinden kötü bir işbirlikçisi olacaksın, askeri olarak da düşmanın en iyi bir askeri, hem de hiç konuşmaz köle bir askeri olacaksın. Bu çok açık bir durumdur. Bunun yerine özgürlüğü tercih ettin mi durumun ne olacak? İşte yüzyıllarda kurulmak istenen, kurulması gereken bir felsefe okulunu açacaksınız. O halde istemeyi bilmelisiniz. Neden, kimden istemek gerektiğini kesinlikle bilmelisiniz. Anlayabilmelisiniz, anlatabilmelisiniz.

Demin söylediğim gibi istemeyen, anlatamayan benim için bir hiçtir, en kötüsünden bir köledir, Çağdaş köle, maskeli veya badanalı, makyajlı köle, ehlileşmiş köledir. Roma döneminin köleleri özel tedbirler altında yaşatılırlardı. Şimdiki tedbirlerle, çağdaş köleliklerle ahırlar boşaltılmış, fakat ülkenin tümü ahır haline getirilmiştir. Bazı böyle etkili yöntemlerle kendinizi özgürmüş gibi sanıp en alasından bir köleliği yaşıyorsunuz Roma köleleri bu kadar onursuz değillerdi. Bir Spartaküs’ler ortaya çıktığında büyük direndiler, ayaklandılar. Her ufak direnme fırsatını bulduklarında büyük direndiler. Tarih hep bunu söyler.

Ama çağdaş kölelikte, emperyalizm koşullarında ve yine en kötüsü bizim ülke koşullarımızda en iğrenç kölelik geçerlidir. Çünkü kişi kendini özgür zannediyor. Hele bir de çağdaş insanlar gibi, örneğin bir Amerikalı, bir Alman gibi elbise giyiyor ve bazı şeyler yiyip içiyorsa, “Bak, ben de onlar gibiyim” diyor. Bu büyük kandırma biçimidir. Aslında öyle bir durum yoktur. Roma’da köle nasıl kendini efendiyle özdeşleştiriyorduysa ve bu büyük bir yalansa, şimdiki gibi çağdaş bir Amerikalı ve Almanla özdeşleştirmek de o kadar ve hatta kırk kat daha tehlikeli bir yalan değerlendirmedir. Ama işte “Ben de onun gibiyim; yiyor içiyorum, TV seyrediyorum, sokakta da dolaşıyorum. Onun nesi varsa benim de az çok vardır” diyor. Hâlbuki bu büyük bir gaflettir. Bir Alman kesinlikle böyle değildir. Onun tarihi temeli, siyasi ve askeri temeli, kültürü, yine bireysel olarak oluşumu çok daha farklıdır. Bizim oraya giden emekçimiz sadece özeniyor. Müthiş kandırma çemberi içinde sıkıştırılmıştır. Bu da ne anlama geliyor? Çağdaş, çok tehlikeli kölelik anlamına geliyor. Bunu böyle değerlendirmek gerekir. Nasıl aşılır bunlar? Bunu reddedeceksin. Ben bu yaşamı kabullenemem. Büyük reddedeceksin.

Büyük sıkıntıdadır, “Özgürlük istiyorum” diyor veya ondan önce tabii yoksulluklar nedeniyle, ekmek için oraya gidilmiştir. “Ekmek istiyorum” diyor. Burada yaban ellerde ekmek pek sağlıklı değildir, balığın olta ile beslenmesine benzer. Ülkemde ekmek istemeliyim, özgürlük istemeliyim. Çünkü ekmek ve özgürlük arasında sıkı bir ilişki vardır. Bu da ülkede gerçekleştirilir. Başka yerde özgürlük gerçekleşmez. Çünkü başka yerlerde başka iradeler gerçekleşir. Özgürlük iraden en çok halkının doğuş yerinde, kaynağında olabilir. Bunun için ne yapacaksın? Arzunu güçlendireceksin. Ekmek istemini, özgürlük istemini gerçekten güçlendireceksin ki, anlama gücün gelişsin. Anlama gücün de gelişti mi yapma gücün de gelişir.

Yine Önderlik gerçeğinde çok nettir ki, istemesini ve anlamasını bilmeyen yapmasını da bilmez. Şuanda partimizin içinde tıkanmış kadro, yaratmayan önder tüm olumsuzlukların eseridir. Özü de şudur: İstemiyor, anlamıyor ve doğru yapmıyor. Felsefi olarak, politik olarak kendini kilitlemiş, arzu itibarıyla kendisini

çarpıklaştırmıştır. “Bir güzel sigarayı içime çekeyim, hele biraz ahab çavuşluk yapayım, hele bir köye gideyim, hemşericilik yapayım, hele bir aklıma düşüyorsa karı-kocalık deneyeyim” deniliyor. Sonuç, kaybetmemiz anlamına geliyor. Çünkü içeriği boştur. Bir sigarayla, basit bir yetki ile insan nasıl tatmin olabilir? İçinde fethetme yoktur, içinde güç olma durumu yoktur. Kendini kandırmaya, örgütü kandırmaya çalışır, sonra örgütle karşı karşıya gelir. Nitekim en merkezi adamlarımızın hepsi örgütle karşı karşıya gelmekten sorgulanıyorlar. Aslında suçları da defalarca idamdır. Ama örgütümüzün diğer bir niteliği de mahkemedir. Mahkemede idam verilirse, sonuç ağırlıklı olarak ıslah yoluyla neticelendirir.

Dikkat edilirse, bizim toplumsal ve ulusal davamız, yargılama yapılması halinde idamdan kurtulacak birkaç kişi bulamaz. Hepsinin suçu idamdır. Toplumdaki durumu bırakın, örgüt içinde de durum böyledir. Kuralların gereklerini, hatta örgüt felsefesinin, örgüt politikasının ve savaş tarzının gereklerini yerine getirmemekten bir iki kişi ya kurtulur ya kurtulmaz. Ama bunun ıslah edici nedenleri, affettirici nedenleri olduğu için, bir de cezayı ertelemek daha doğru bir yaklaşım olduğu için sizleri idamdan kırıp geçirmiyoruz. Ama unutmayın ki, tarih onu affetmez. Nasıl affetmez? Yenilirsene affetmez, düşman egemen olursa affetmez; amacına ve arzularına ulaşamazsan affetmez. Bu da ağır bir cezadır. İdam etmek şart değil idam etmek; yenildin mi, amaçların yok edildi mi, sen en büyük cezayı yedin sayılır. Hem de en kötü şekilde uygulanırcasına!

O halde böyle bir suçlu olmaktan kurtulmak için yapılması gereken çok önemlidir. “Bir kaderdir, yaşam tarzı böyledir, öyle senin söylediğin gibi değildir” dersene, o zaman bu zavallılığın neye derim? Bir sigara için kırk takla atıyorsunuz veya basit bir ahab çavuşluğa bile bu kadar yelteniyorsunuz. Bu düşkünlüğü sen bana izah et diyeceğim. Hatta en büyük yargıyı da şurada yapacağız: Neden büyük yaşama saygısızlık? Neden yaşamak istemiyorsun? Neden büyük güç olmuyorsun? Neden? Bu da büyük yargıdır. “Benim ihtiyacım yok” diyemesin ki. İhtiyacın yaşama yoksa o zaman derhal öl! “Hiç yaşama ihtiyacım yok” diyen insanın ilk yapacağı kendini ağır cezalandırmadır. Ama düşünün ki, hepimiz yaşamak istiyorsunuz. O zaman yaşamak isteyen, yaşama saygıyı da kesinlikle göstermek zorundadır.

Yaşama saygıyı nasıl gösterebilirsin? Onun özgür gereklerine anlam vermekle, onu düşmana karşı savunmak ve güzelleştirmekle olur. Ne olur aksi halde? Birer büyük saygısız olarak, kesinlikle özgür insanların karşısına çıkamazsınız.

Önderlik gerçekliğinde bir diğer yan şudur: Az çok kendini özgürleştirinceye kadar veya kendini özgür hissetmediği tüm zamanlarda, insanların karşısına çıkmaya cesaret edemezdi, konuşmaya cesaret edemezdi. Kendisinden utanır, sıkılırdı. Neden? Çünkü ben özgür değilim derdi. Ne zamanki özgürlük kelimelerini heceledi ve özgür olabileceğine dair inandı, bir şeyler yapacağına dair de inandı, bazı adımlar attı. Bu çok önemliydi. Tabii tutarlı olduğu, büyük anlayışla da bu geliştiği için kolay kolay yenilmezdi. Ama size bakalım: Durumlarınız yürekler acısıdır ve büyük bir utanmazlık var. Kendi kendinize saygınlıklı bir yaklaşıma sahip değilseniz, nedir bu çalım atmalar?

Konuşma tarzınızı bunun için çirkin buluyorum. Çünkü sağlam bir özgürlüğe dayalı olarak gelişmiyor, kandırmacı yönü daha ağır basıyor. Daha kendini çözememiş, kendisine karşı saygıyı elde edememiştir; bunun için sözleri hep tehlikelidir, mikrop yayıyor. Örneğin bana göre toplumsal kanseri geliştirmek çekici değil, hatta yenilgilerle doludur. Yenilgi ne demektir? Yenilgi ölüm demektir. Yenilgi kişiliği kanser kişilik demektir. Nedir kanserin bir özelliği? Hücrelerin kendi kendine ölümü demektir. Sürekli yenilgi kişiliği de devrimde kanserli olma demektir. Çünkü her gün varlığı yenilgiye götürüyor. Bunu yaşayanlarınız az değildir. Yenilmez bir kişilik en sağlıklı bir kişiliktir.

Şu anda en çok gereksinim duyulan, her sahada kolay yenilmeyen kişiliği yakalamaktır. Çünkü o toplumu sağlığa kavuşturmanın en vazgeçilmez ilacıdır. Bunlar ciddi sorunlardır. Açık söyleyeyim, ben bile insanlar karşısına cesur çıkamıyorum. Düşmanı sizin gibi karşılamaya hiç gücüm yoktur veya o gafletle olamaz. Ama yine de bir tarzım var, bu beni çok zor da olsa insanların karşısına çıkartabiliyor ve düşmana karşı bazı eğilimlerin içine girebiliyorum. Ama bundaki fark şuradadır: Bunu kesinlikle büyük anlayış temelinde, büyük hazırlıklarla, en önemlisi de yenilmeme biçiminde bir felsefi yaklaşımı anbean uyguluyorum. Sonuç, kendime karşı tutarlı olmamı, kendime karşı saygılı olmamı ve bu da itibarı ve onuru ortaya çıkarıyor. Kendinize uygulayın, bu formülün tersi ortaya çıkıyor. Büyük anlayış yoktur, düşmana karşı çok hesapsız kitapsız çıkışlar yapılıyor. Başından yenilgisi kaçınılmazdır, dolayısıyla başarısı yoktur. Bu da tabii ki kendine karşı büyük saygısızlık anlamına gelir. Saygısızlığı işleyen kişi de çirkindir, yalancıdır, düşkündür, alçaktır ve ağırlıklı olarak yaşanan budur.

Felsefe bunu netçe ortaya koyuyor. Buna rağmen iddianız gelişmeyecek mi? Gelişmeyecekse, benim size söyleyeceğim şudur: Gerçekten her zaman geldiğiniz yere kendinizi koyun veya en alası kendinize iyi bir ölüm hazırlayın. Asla böyle çirkince yaşamaya yeltenmeyin.

Zaten benim en büyük devrimci çıkış sebeplerimden biri olan çirkince yaşama duyduğum büyük öfke olmasa, kendimi böyle ortaya koyar mıyım? Beni ben yapan bu mücadele tarzıdır. Bayağı size karşı bir mücadele tarzıdır. İşte örgüte gelmiyorsunuz, orduya gelmiyorsunuz. Ona karşı ben de savaşıyorum. Bu ben demektir, beni ben yapmak demektir. Size göre ise aldat kendini, biraz daha yutturmaya çalış! Köylüye hâkim olan felsefe bu değil midir? Ve o da eşittir, yoksulluk, alasından bir kölelik değil midir? Bir jandarma hepsini yönetecek güçte değil midir? Bütün ulusal varlığı yok edildiğinde, “bravo paşam” diyerek alkış çalan kişilik değil midir? Ve bunlar sizsiniz, sizin geldiğiniz yerdir.

Kendinizi niye örtbas edeceksiniz? Niye? Örtbas ederseniz, bu durum yiğitliğin karşıtlığıdır. Çıkışınız olmaz. Onun sonucu da öfke yaratacak toplum ve görevlerini yerine getirmeyen savaşçılar ve partililer anlamına gelir ki, bu hiçbir gerekçeyle savunulamaz. “Kendimi savunurum” dersin, sen bir yalancısın. Daha da ısrarla dayatırsan, sen bir mahkemeliksın. Daha da kendini dayatırsan, sen bir karşıdevrimcisin. Başka çıkış olamaz veya giderek daha kötü olursun.

Hâlâ hatırımdadır: Köylü, “Beyim, şu eşeği görüyor musun? Kulakları yere değecek kadar uzun. Biz böyleyiz, senin bu sözlerin bize hiç kâr etmez”. Halen aklımdadır. Köylü bunu saf ve dürüstçe söylüyordu, siz daha değişik şekilde söyletmek istiyorsunuz. Ama içerik aynıdır. Eşek anlamaz, kulağını bile sallamaz. Bu çok tehlikeli bir durumdur.

Sonuç, çok zor durumda olan insanlar, Afrikalı zenciler bile şu anda bizden daha ilerdedir. Sarı ırk ilerde, Afrikalılar ilerde, Arap çölündeki Bedeviler de ilerdedir. En tehlikeli durum bizim durumumuzdur. Neden? Çünkü biz özgürlük savaşına doğru anlam vermemekle çok sahte bir biçimde kendimizi aldattık. Büyük aldanmayı yedik. Bu bir yerde yanlış vurulan bir iğneyle sağlam bünyenin felç olmasına benziyor. Biz felçli bir toplumuz. Düşmanın yanlış iğnesini yiye yiye felç edilmedik tek bir kişimiz kalmamıştır. Ne zamana kadar? İşlerinize hâkim olana kadar, temel özgürlük söylemine ve gereğine, yaptırım gücüne, eylem gücüne ulaşınca kadar böyle olacaktır. Bu güce ulaşmamanız halinde siz bir felçlisiniz ve asla yaşamaya hakkınız yoktur derim. Bir felçli ve yatalaksınız.

Şu anda çoğunuzun durumu askeri yatalak, siyasi yatalak, komalıktır. Yani benim gibi biri kendine hâkim olmazsa, günlük olarak elde gidersiniz. Bunu niye inkâr edersiniz ki? Özel tedbirlerle sizi yaşıyorum. Gerçekçi olun ve mutlaka anlayın. Hiç olmazsa geç de olsa anlamaya başlayın. Kendinizi büyük sorgulayın. Bakın, ben bu yaşma gelmişim, halen kendimi sorgulamaktan vazgeçmiyorum. Bütün halk kesimi bana taparcasına bağlıdır. Bir kesimi en azından öyledir. Parti de öyledir. Neden kendimi sorgulamaktan vazgeçmiyorum, bu size hiçbir ders çıkarttırmıyor mu? Öğrenilmesi gerekir. Çünkü eksiklikler var, çünkü tam bulamadığım gerçekler var. En önemlisi de tam yapamıyorum. O halde aramam ve eylemi gerçekleştirmem gerekiyor. Bunu inkâr edemezsiniz, ben de inkâr edemem.

İçinizde bazıları nasıl yaptı? Özgürlük imkânını en sorumsuz biçimde değerlendirdi. Bunların yerini nereye koymalıyız? Düşmanın objektif ajanları ya da gözü kara birisi gibidir. Kendisini nereye koymalıyız? Sonuçta da düşmanın tehlikeli bir ajanı gibiler. En iyileri kendini bu konumda sanıyorlar, ama çok tehlikeliler. Diğerleri hastadır, PKK ortamında köleliği biraz daha değişik yaşıyor. Bu da tehlikelidir. Bütün bunları yaşayan sizsiniz, hikâye sizin hikâyenizdir.

Demek ki, okulumuz sıradan okul değildir. Hani belki bana da fazla saygınız olmayabilir, ama unutmayın ki bazı askeri kurallara göre yürütülüyorsunuz. En azından bunu kabul etmiş gibi görünüyorsunuz. Ne kadar bu okulu inkâr edersiniz? Peki, bu emirler ne olacak? Bu görünüşte özgürlük ordusuna girmeniz nasıl olacak? Bunların hepsini düşünmek zorundasınız. Yani her şey mutlaka sizi düşünmeye zorluyor. Bütün yollar kapanmıştır. Düşünce yolu açıktır, doğru eylem yolu da açıktır. Önderlik de aynı zamanda düşünmeye başlama ve eylemi geliştirme yoludur. Ne kadar iyi anlar ve yaparsan, o kadar iyi bir yol arkadaşı ve yoldaşısın. Aksi halde yolun yanlış, yoldaşlığın da çarpıktır. Bunun yerine delilik felsefesini koyabilir miyiz? Adı üstünde, delilik felsefesi! “Ben anlamazım ve her an her türlü yere saparım!” Çünkü deliler böyledir.

Delilerin anlayış bulanıklığı ve ne yapacağı belli olmama tanımı vardır. Çoğunuzun örgüt içindeki durumu böyledir. Çizgide sağlam olamıyor, anlaması kesin değildir ve her an her şeyi de yapabilir. Bu tamamen delilik felsefesine göre kendini ayarlamaktır. Bu anlamda da ezici bir çoğunluğunuz bu durumdadır. Tanım tam yerindedir. Anlayışa kendini güçlü vermeyen delidir. Toplumda sadece bu bildiğiniz haller içine giren, örgüt içinde daha değişik duruma giriyor. Toplumda içinde yakıp yıkar, örgüt içinde kural tanımaz. Aslında bu daha tehlikeli bir delilik oluyor. Demek ki, siz “Her ne kadar felsefeye gelmesek de, kendimizin bir delilik felsefesi var” diyorsunuz. Doğru, delilik felsefeniz var, ama kaç para eder? Bunu sorgulamalısınız.

Demek ki, bu anlamda da yollar kapalıdır. Deliliğe methiye, sağlam yola giriş anlamına gelmez. Çoğunuz şuna onay istiyorsunuz: Bırak bu delilik felsefemi dilediğim gibi yaşayayım! Neyi yaşayacaksın deli? Nereye

kadar ileri gidebilirsin? Bu deliliği serbest piyasa bıraksam bol bol alay edilir, saldırırsa daha sonra zincire bağlayıp bir yere atarlar. Sizin durumunuz da bu değil mi? Dünya bizimle alay etmiyor mu? Bir şeyler yapmaya çalıştığımızda apar topar zindana atmadılar mı? Haydi, bu delilik değilmiş de! Bizim siyasi durumumuz tam bir delilik durumuydu veya siyasi delilerdik! Sonuç, çok ucuz yakalanmalar oldu.

Ordu içinde de delilik var. Kural tanımadan savaşmak var. Binlerce kayıp delilik felsefesine bağlanmanın bir sonucudur. Köylülerin felsefesi olamaz. Felsefe akıllı insanların işidir, gelişmeye başlayan iradeli halkların işidir. Bunu artık kendimize yakıştırmalıyız. Bunun karşısında savunma olmamalıdır. “Bırak köleliğinizi savunayım” felsefesi; bu felsefe olamaz. “Bırak, deliliğe methiyeye devam”; bu da sağlıklı talep olamaz. Bunlar iyi istemler değildir. Vazgeçmeyi artık kabullenmelisiniz. Her gün yemin için, “Ben kölelikten vazgeçiyorum” deyin. Yemin billahi için, nasıl bir Müslüman hemen her şey başlarken, yerken, çerken, yatarken ve niyaza dururken besmele çeker. Sizin de artık bu dönemde besmeleyle başlangıçlar yapmanız kadar, bir de tövbeler etmek gerekir. Tövbe ve besmele birbiriyle çok ilişkilidir. “Kölelikten ve delilikten tövbe” diyeceksiniz. Doğruya da besmele ile başlayacaksınız.

Peygamberimiz güzel ifade etmiştir: “Rahman ve rahim olan tanrı adıyla!” Her gün böyle başlar. Diğerinden kaçmak, tövbe, istiğfar bütün kötülüklerden dönemine göre anlamlıdır ve halen toplum biraz kendini böyle sağlam tutmaya çalışıyor. Tabii biz bununla yetinemeyiz. Karşımızdakinin şerri bin bir tövbe, istiğfar gerektirir, değil mi? Yaşama tarzına başlamak için her gün bir besmeleyle başlamanız gerekir. Dinsiz, imansız toplum denir bize. Gâvur, kâfir lafları ne anlam ifade edebilir? Bu, kötülükler düşmeyi dile getiriyor. Arasak toplumumuzun gözeneklerini, bazı felsefe kırıntıları vardır. Anlamasa da, ama dediğim gibi gözeneklerde var. Öyle fazla yaşam kabiliyeti yoktur, kaynak bulma kabiliyeti yoktur. Şurasında burasında gizlidir, param parçadır. Bu da durumu kurtaramaz.

Kaldı ki, İslamiyet öyle yapmadı, farklıydı. Sanıyorum fazla sığınacağınız yollar kalmadı. Önderlik gerçeğimiz aynı zamanda köleliğin ve deliliğin sığınacağı hiçbir yer bırakmama gerçeğidir; kesin aklın yoluna girme ve yenilmezlik gerçeğini kişiliğinde yakalamadır. Bu çok ciddi bir okuldur da. İyi öğrenci olmazsanız başınıza ne gelir? Her şey! Çünkü bu okulun düşmanı çoktur. En önemlisi, bu okulun gerçekleştirmek istediği yaşam mükemmele yakındır. Gereklere uymadınız mı, kendinizi en şiddetli bir savaş içinde bulursunuz; o durumda da yenilmeniz, ezilmeniz kaçınılmazdır. Dikkat edilirse, Önderlik gerçeğinde sınımlanacak ne ataerki ideoloji, ne dinsel tasarımlar yoluyla sığıntı arama, ne bölük pörçük küçük düşen yaklaşımlar vardır. Kendini ayarlama, çok köleleştirme de kurtarıcı olamaz artık. Savunma dersin, dayacağı yersin. Çünkü ucubenin söylemi olamaz, kendini kandırmanın dili olamaz, zaafın ve zayıfın dili olamaz. Daha da önemlisi, eveleyip gevelemekle savunmak hiç olmaz. Bütün yollar kapanmıştır. PKK gerçeği, okul sistemi bunu kapatıyor.

Zor diyeceksiniz. Unutma ki, sen beterin beteri en köleleştirici zor altındasın. Siz onu aşmak için özgürlük zorunu müthiş benimseyeceksiniz. Ne de olsa halen insan olma iddiasında vazgeçmemişiz. Her zaman söylediğim gibi, büyük amaca ve yaşama bağlandın mı çareler tükenmez. Bunun için zordur. Altından çıkılmaz. Yalan kölenin dilidir, savunusu olamaz. “Edemedim, yapamadım” gibi sözlerin hepsi yalancının sözüdür, buna da yollar kapanmıştır. “Ağlıyorum, sızlıyorum” demek daha da alçakçadır. Yapamazsın ve de kapanmıştır. PKK bu anlamda sözünün ve eyleminin sahibi olarsa, siz de gerçekten buna varım diyorsanız, o zaman bu kapatılan yolları bir daha açmaya çalışmayacaksınız.

Kapılar bir daha açılmamacasına kapanmıştır. Niye deniyorsunuz? Açılan kapılar var. Büyük düşünce kapısı, büyük eylem kapısı, büyük savaş kapısı açılmıştır. Neden onda kesin adımlarla yürümüyorsunuz? “Şaşakaldım, iki arada bir derede, orta yolculuk felsefesinin etkisi üzerimde var” demeyecek ve bunu yıkacaksın. Bu da çok tehlikeli bir yalan felsefesidir, bunu bırakacaksın. Orta yolculuk, aradaki orta sınıfın veya iki sınıfın, yani ezilenle ezenin, sömürenle sömürülenin veya ahlaki kavram olarak güzellik ve çirkinliğin, iyilik ve doğruluğun, doğruluk ve yanlışlığın izdüşümü olmak, ikisinin etkisi altında kalmaktır. En iyi kişilik bu değildir. Bu iki tane izdüşümünden ibaret bir yalancılıktır.

Bu açıdan ortayı yol bilmeyeceksin. Orta gibi bir gerçeklik zaten yoktur. Orta iki sınıfın veya iki gerçekliğin gölgesidir. Gölgeler kalktı mı kendi de biter. Bu açıdan burjuvalık özelliklerini bana gerçeklik diye yutturamaya kalkışmayın. Benim bunu ciddiye almam mümkün değildir. Mümkündür, gölgeler de bir gerçekliktir. Ama gölgeler asıl değildir. Asıl olan gider ve nasıl gölgeden eser kalmazsa, şimdi de asıllar hayata geçiyor; yani düşmana karşı acımasız hayata geçiyor. Ona karşı direnen gölgeler de ortadan kalkıyor. Boşuna zahmet etmeyin. Orta yolculuğu, ara yolculuğu oynama oyununu bırakın, bundan hayır getirmez. Çünkü dönem itibarıyla gölgeler kalkıyor, gerçekler yalın kat kıyasıya çarpıyor.

O halde bütün bunlardan kısa bir sonuç çıkaracaksınız: Kapanan yollarla açılan yollar çok belirgindir. Hem başka çaresi yoktur, hem de arzulanmaz. Bütün bunlara rağmen “Biz anlamaya gelmeyiz, yollar meselesi bizim için önemli değildir veya fazla aydınlatılmamıştır” dersiniz, bu süper ahmaklığa bir methiyedir ve artık yeni bir türdür; deli ile akıllı arası ahmaklıktır. “Biz ahmaklığı tercih edeceğiz”

diyemezsiniz. Ahmaklığın savunuculuğu yapılamaz, deliden daha beterdir. Deli ile akıllı arasında oynamaya nasıl yeltenebilirsiniz? Bu da yeni bir yoldur, ince bir yoldur. Araştırdık, buluşturduk, sonra bu önemli ahmaklık yolunu ortaya çıkardık. Bu da yeni icattır. PKK’de bu icat çok geliştirilmiştir. Açıkça bu ahmaklara da diyorum ki, kesinlikle tercih edilecek bir yol olamaz.

Bizde yüzde doksanın yolu ahmakların yoludur. Ahmaklar çok egemendir. Fakat adı üstünde ahmak çok etkisizdir. Bir deli kadar etkili değildir. Bu açıdan bu savunuyu durdurun. Diyorsunuz ya, “Hep kendimizi kandırdık, kural belliydi ama yapamadık, amaç netti ama bağlanamadık, düşman yolu gözler önündeydi ama malzeme olmaktan kendimizi kurtaramadık”. Bunlar düpedüz ahmaklıktır ve hangi cesaretle böyle konuşuyorsunuz? Utanmıyor musunuz? Hayretler içinde kalıyorum: Belki deliliğin kısmen savunuculuğu yapılabilir, ama ahmaklığın savunuculuğunu yapmak mümkün değildir. Kendi kendini kandırmak, hem de özgür ortamdayken bunu yapmak olamaz. O zaman biz de ağır küfrü kullanırız. “Ya bu bana böyle sert yaklaşımdır” demeyin, çünkü tanım gereği öylesiniz.

Neden bunu tercih ettin, neden ahmakça olmayı duruş şekli belledin? ‘Bilmiyordum’ değerlendirmesi de çok çapıcı olacaktır. Sende hiç vicdan yok mu ve bir belletenin, bu kuralı bir hatırlatanın olmayacağını mı sandın? O zaman da çocukluğa öykünüyorsun. Tam kırk yaşındaki bebek! “Ben sadece ağlar, sızlarım!” Peki, bu bir savunma olabilir mi? Çoğu arkadaşın durumu ahmaklıktır. Üzerine gidildiğinde gösterdikleri tavır, “Ben kırk yıllık bebeğim, bol bol ağlarım” oluyor. Bunu nasıl savunacaksınız? Sakalın çıkmış, saçın ağarmış, bütün yaşlılık alametleri var. Sen nasıl bir bebecisin? Gözümün içine baka baka bana bu teoriyi yutturmaya çalışıyorsunuz. Gözler büyük yalan söylüyor. Biraz zordadır zavallılar. Bunu terk edeceksiniz. Ayıptır, neden gözler ve diller o kadar yalana alışsın? Neden bebeklik, başka yolu yok mu? Var, size açıkça gösteriyorum, doğru yol bellidir. Net örgüt yolu, siyasi yol, savaş yolu, kurallar da var ve verilmiştir. Çobanlar bile mükemmel anlayabilecek düzeydedir. Peki, daha neyi savunacaksınız?

Bu sefer bebeklik teorisiyle durumu kurtarmaya çalışacak. Dikkat edilirse, bebeklik teorisi bizde ahmaklıktan sonra geliştirilen teoridir. İşte “Ben düşmüşüm veya ağlarım, bebeğim, ne söylersen ağlar sızlarım, ne söylersen altımı kirletirim” anlamına gelen tutumlar sergileniyor. Politikada, askerlikte altını kirletmek çok kötüdür. Nedir o? Bir kuralı uygulamamadır. Nedir o? Çok önemli bir komutanlık yetkisini kullanmamadır. Nedir o? Çok önemli taktik esasları planlayıp uygulayamamadır. Bunların hepsi altını kirletmedir. Düşünün, bizde altını kirletmeyen kaldı mı? Herkes “Gel de temizle” diyor. Politikada, askerlikte bunun yeri hiç olur mu?

Şimdi feci bir yerde ölme de bir bebekliktir. Çünkü çok kolay ölen, ancak çocuk olabilir. Yaman savaşçı kolay ölmez, susturulamaz. Kurallar onun yanında aşındırılmaz. Eğer aşındırılıyorsa ya ahmaktır, ya delidir, ya da bebektir. Bu özelliklerle de hiçbir şey başarılamaz. Bu anlamda daha da kendinizi inceltirseniz inceltin. Ben size söylüyorum ki, bütün bu sahte savunmaların önü alınmıştır. Kendinizi asla yutturamazsınız. Ya geriye ne kalıyor? Yol açıktır; yaşamın yolu, savaşın yolu, saygının yolu, şerefın yolu, başarının yolu açıktır. Nasıl olur? Büyük düşüncecek, gerekirse doğruyu buluncaya kadar tartışacaksın. Gerekirse onu öncü örgüte kavuşturmaya da güç getireceksin. Örgütlenme çok zor olay değildir, ne de olsa insan ilişkisidir.

İnsan olmak örgütlenmeyle başlar, ilişkiyle başlar.

“Neden zordur” diyeceksiniz. Basit bir iş ihtiyacı bile örgütlenmeyi gerektirir. Şu ağacı sökmek bir kişinin işi olamaz, üç kişinin işi olur. Bu bir örgütlenmedir. Sen bir düşmanı yenmek istiyorsun, çok açıktır. Bu bir kişiyle olmaz, bir bölükle olmaz, bu bir orduyla olur. Demek ki anlayacaksın, orduyu anlayacaksın. İlişkiyle olur, ilişkiyi anlayacaksın. PKK’nin hiçbir sesi olamaz, sanmam. Böyle yaparsan ses çıkar. Bu en ilkel insanın tespit ettiği bir husustur. Sen halen, “bireyciyim, kendimden başka hiçbir şey tanımıyorum” dersin, bu ne demektir? Bu yalanı ne zamana kadar yutturacaksın? Ne zamana kadar kendini kandıracağını? Kendini bile doyuramazsın. Sadece bir mirasyedi gibi, bir kedi gibi hırslızsın. Demek ki, bunlar kendini savunma tarzı olamaz. Tüm bunlara rağmen yine de biraz numara yaparsınız, bu cambazlık teorisi mi olur? Sanmam öyle cambazlık numaralarınız olsun. Bence yollar kalmadı, gerisi yok olma yoludur. Yani kül olma yoluna girmedir. Bu, parti içinde yok ol, savaş içinde yok ol yoludur ki, ona da “Niyetimiz yok” diyorsanız, o zaman büyük yola gelin. Bunun yiğitliğini mi, bunun gücünü mü, bunun insanlığını mı, artık ne ad koyarsanız koyun, göstereceksiniz.

PKK felsefesi, yaklaşımı, yaşam tarzı deyip geçmeyin. PKK’nin bugün artık bir gerçekleştirmesi vardır. Kendime dayanarak da söyleyebilirim: Biz bir yoluz ve bu yolda ne savaştan ne de amacımıza ulaşmaktan bıkmış değiliz. Kaldı ki, her gün adımlarımız daha büyük bir tempoyla hedefe doğru yol almaktadır. Siz de bu yolun içindesiniz. Şimdiye kadar yaptığınız, “Söylediğim olamaz” yollarını yol saymaydı. Bundan vazgeçmenin gereğini açıkça gösterdim. Doğru yolun amansız gerekliliğini de açıkça gösterdim, hatta kanıtladım. Başka türlü olma kimin haddine düşmüş, başka türlü söyleme veya yaşama kimin haddine? Yol bu kadar kesin ve net iken, irade bu kadar aman tanımaz iken, sen kendini neyle kandıracağını? Hangi sahte

dille artık gerçeklerle oynayacaksın? Önderlik gerçeğinden başka hiçbir şey dediğinde veya “Tercihim büyük özgürlük yoldur” dediğinde, onun bütün renklerine katılacak, insanın en büyük yetenek olduğuna emin olarak gireceksin.

Özgür insan, onurlu insan, yaşamaya değer insan, saygıya ve sevgiye de insanca anlam bulabilen insan budur. Ekmeği de bulacak, mağarayı da bulacaktır. İnsan böyle yola girerse, ona yaklaşmaya, onu elde etmeye, onu gerçekleştirmeye muktedir insandır. “Halen bunu kendimize yakıştıramıyoruz” dersin tamamen tokatlıksın. “İflah olamam, ıslah olmama” dersin, seni ya düşman döver ya örgüt döver. Başka sana hiçbir yol yoktur. Biz insandan, dolayısıyla da kendimizden umut kesemeyiz. Umudu kesmek demek, maalesef hayvanlığa yol açmak demektir. Bu çok ayıp ve çok esef verici bir durumdur. Mevcut insan toplumunda hayvanca yer edinen demeyeceğim de, yönetilen bir acayip halk ve bu da herhalde lanetli olmanın en kötü biçiminin bizi bulması demektir. İnsanlar âlemi içinde insana benzeyen hayvanlar! Bu çok acı bir hükümdür ve eğer bu hükmü yıkmazsak bir gerçektir.

Şimdi “Sen neden bu kadar direndir?” diyeceksiniz. Ben ki çok zavallı bir çocuktum, dayanabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Ne aile, ne sınıf, ne ulus temeli diye bir şey yoktu. Ne de elimden tutan vardı. Hepsini açısında talihsiz ve yoksundum. Peki, buna rağmen nasıl çıkışı gerçekleştirdim? Bunun temelinde bazı güçlere de dayanarak çıkış yapmam değil, bu öfke duyulması, bu en lanetli hükmü yaşamama, bu hükmü kendim için geçerli kılmama, bu inceliği ve duyarlılığı gösterme benim için çok ciddi bir çıkış ifadesidir. Ve tabii bundan sonrası, madem bu büyük davayı benimsedim, o zaman hani “Hanya’yı, Konya’yı öğreneceksin” derler ya, ben de bu yolun gereklerini öğrendim. Bazılarınıza bakıyorum, hazır olanı bile değerlendiremiyor. Var olmayandan medet umuyor veya bazı matematik hesapları vardır, türevler, küçükten büyüğe doğru çıkış yapma, bu böyle bir hesaptır. Hazır olanı görememe, hatta var olanı küçültme felsefemizde yoktur.

Felsefemizin bir özelliği, neredeyse yok olmak üzere olandan büyüklük yaratma felsefesidir. Gerçekliğimize göre bu kaçınılmazdır. Bunun dayanağı nedir? Dayanağı insan olma iddiasından vazgeçmeme, yaşamın kabul edilebilir özelliklerinden vazgeçmeme, hatta buna rağmen en ilerisini tercih etme, bu düşürülmüş insandan en yüce bir insana çıkış yapmadır. İddian bu kadar büyük olduktan sonra, bir hayalci veya bir kendini kandıran değilsen, o zaman “Bu kıyamet yolunda nasıl yürümem gerekir?” dediğinde, her taraf yanıyor ve yakılıyorsa, seni yakmayacak ufacık bir yer buldun mu oraya basacaksın. Bu çok anlaşılır bir husustur.

Her şeyden yoksunsun. Ufak bir olanak buldun mu müthiş yöneleceksin. Bu da işin doğası gereğidir. Bir küçük silah, bir küçük özgür ortamdan büyük değerler deyin alacaksın. Yani bu yola girmenin doğal bir anlayışı budur. Bunu şunun için söylüyorum: Halen bu yolun gereklerini anlayamama söz konusu olabiliyor. Nasıl amansız zorluklar ve ateş varsa, o kadar yoksulluklar ortamında yer aldığımızı bilememe var. Bunun yerine “Var olan olanaklara dayanarak ucuz yaşadık” demek lanetli münafığın yaşam tarzıdır. Yani içindedir, etrafta düşman yaşamı öyle gözükür gibi kendini ortaya koyar, ama özünde başka bir şey yaşar. Bunlar var içinde, tabii bunları affedemeyiz. Bu yol, bu yaklaşım yaşam sahiplerini affetmiyor. Kuvveti nereden bulacaksın? Kendinde yaratacaksın. Benim için en önemli sorun, düşünce üretecek kadar mideyi çalıştırmaktır. Bunu da sağlıyoruz. Ondan sonra ne gerekli? Somut işler gerekli, örgüt gerekli. Tabii bunları yapacaksın. Su içer gibi yapacaksın.

Örgüt için eğitim, örgüt için yer, bunlar sorun bile değildir. Diyorum ya, havayı solur gibi kendiliğinden yapacaksın, savaşta da kendiliğinden doğruyu bulacaksın. Doğru savaşım tarzı benim için ekmek ve su gibi bir şeydir.

Ben savaş tarzımızı hiçbir zaman kitaplardan da anlamadım. Kitapları okudum, biraz kafam karıştı. Daha sonra kendi hayat okulumuzdan savaş tarzımızı öğrendim. Ve dikkat edersek, düşman şimdiye kadar bana ulaşamadı. Neden? Çünkü hayat okulumuza göre bu işler bir çırpıda öğrenilmek zorundadır. Bakarım öğrenirim. Hep hissederek bugüne kadar gelmedik mi? Demek ki, hayat okulumuz bizi buna mecbur ediyor. Çok zordasın ve mutlaka yaşamak zorundasın. Bu seni savaşı hızla kavratmaya götürür. Onun için “Savaş sorumlularında tılandım” demek, kendi kendini aldatmaktır. Diğer yandan yaşamdan da haberiniz yoktur, bu da büyük bir sahtekârlıktır. Biz ki, hemen herkesten daha fazla yaşama muhtacız, yaşama mutlaka saygımız olacak ve bunu gerçekleştireceğiz.

Ülke içinde yaşamayı bilememek ne demek? Aramızda yaşamın anlamından -ki özgür yaşam ekmek ve sudan önce gereklidir, çünkü ekmek ve su da özgür yaşamla bağlantılıdır- habersiz olmak hiç düşünülebilir mi? Adı bile söylenmez, üzerinde tartışma yapmak bile olmaz. Eskiden günahıdır, münafıklıktır derlerdi. Diğer bir deyişle felsefeyi, yaklaşım ölçülerimizi yakalamaya, kendimizde egemen kılmaya en başta özen göstermek gerekir. Özenden öteye de temel yapmak gerekir. Eğer bunu sağlarsanız politikada, askerlikte, kültürde, ekonomide her şey sağlam zemine dayalı olduğu için yerleşir ve birbirini tamamlar. Bundan kaçınmak demek,

yaşamdan peşinen vazgeçmek demektir. Hangi yol ve hangi yöntemle olursa olsun, bu daha da anlamsızlaştırmak demektir ki, bunun da sonu yoktur.

O halde partimizin ve savaşımızın temelinde egemen olan önderliksel anlayışı mutlaka sonuna kadar düşüncemize, ruhumuza ve eylemimize mal edelim ki, büyük önderler ve dolayısıyla savaşçılar çıkarmayı başaralım.

23 Ağustos 1996
Parti Önderliği

PKK Felsefesi (2)

Abdullah Öcalan

Var Olanla Yetinmemek, Hep Fazlasını Düşünmek ve Başarmaktır (2)

Kanıtlanmış Bir Şey Tartışmaya Gelmez

Bize en çok gerekli olanı bulmayı çalışıyoruz. İnsan kendine en gerekli olanı bulmadıkça, kendisine yabancılaşmaktan, yalancı olmaktan kurtulamaz ve hiçbir zaman da yalancılar; toplumsal gerçeklikte, hele büyük davalarda saygınlıklı bir yer tutamazlar.

Gerçekliğimizde; kendimiz için en gerekli olanı bulmak değil, bize en gereksiz olanın bütün bir gündemimizi kaplaması söz konusu. Ve bu da tamamı tamamına objektif ajanlıktır, yabancı güçlerin köhnemiş anlayış ve geleneklerin, kurumların direkt veya dolaylı temsilidir.

Özü iyi anlamaya ve tutarlı davranmaya elverişli olan kişiler -bunlar saflarımızdaki adaylar da, militanlar da olabilir- esasta kendilerini böyle tam gerekli olana göre yetiştirebilirlerse, yaşamın en büyük kararını vermiş olurlar. İhtiyaç şiddetle bunadır. Ben şunu söyleyeyim; gerek bu okulumuz, gerek tüm partimiz, toplumun en gözü pek, en kurtuluşa kararlı, sorun ve hastalık nedir bilmeyen, hatta asla zayıflıkları mesele yapmayan kişilerin yoğunlaştığı bir harekettir.

Son yıllarda partimizin içine neredeyse toplumun en hastalıklı tipleri geldi. Biz bunları aşmakta karalıyız. Hiç kimse asla *“ben kurtarılmaya muhtacım, onun için PKK’ye geldim”* diyemez.

PKK kurtuluşu yürütenlerin öncü gücüdür. Kendini kurtarmak isteyenlerin değil. *“Ben kurtarabilirim”* diyenlerin geldiği yerdir. Hasta ise gitsin kendini başka yerde tedavi ettirsin. Hastaların içimizde işi yok. zayıfların da içimizde yeri yok. Ben, parti içinde özellikle bu tutumu şiddetle savunacağım ve yürüteceğim. Elin serserisinin içimizde yeri olamaz. Biz bir *“hastabakıcılar”* hareketi değiliz; biz bir *“sefiller”* yeri değiliz.

En zeki, en cesur, en gözü pek olanların birleştiği bir gücüz, hareketiz.

Dolayısıyla böyle nitelikleri olmayanlar ya bu nitelikleri kazanır, -mutlaka büyük çaba harcayarak- ya da *“ben yanlış yere gelmişim”* der ve uzaklaşır.

Biz toplumu, hastalığı ne olursa olsun kurtuluşa götüreceğiz. Karar vermişiz, bu toplumu en düşürülmüş olduğu yerden çıkaracağız, ama sağlam insanlarla. Öyle anlaşıyor ki; biz kendimize en büyük kötülüğü, kurtarmalık durumda olanlarla partiyi yürüteceğimizi sanmakla yaptık. Partiyi batıranların, partiyi zor duruma düşürenlerin -sanki hakları varmış gibi -gözümüzün içine baka baka, hatta yerlerimizi daralta

daralta, saflarda bu tür zorlukları yaratmaya göz yummakla büyük hatalar işledik. Gerçek kadro asla bu duruma düşmez ve buna fırsat vermez.

Kendini bir kurtarıcı haline getiremeyenin, yaşamaya da hakkı yok. Kurtuluşu kendi içinde gerçekleştirmeyenin saflarda yeri olmadığı gibi, fazla kimseyi kurtarma gücü de olamaz. Zaten kendisini kurtarmaya çalışıyor. Partiye gelip, partinin kendisini kurtarmasını istiyor. Bu yanlıştır. Neden biz bu sorunu, bu yanlışı şimdiye kadar yaşadık? İyi niyetimizden! Benim de eksikliğim. Kaldı ki, ben fazla bundan yana değildim. Aile savaşımında bile, biz eski tarz aileye sahip çıkmakla aileyi kurtaramayacağımızı anladık, bıraktık. Daha değişik bir kurtuluş yolu. Neydi o yol? Toplum kurtarma yolu, halkın kurtuluşu yolu. “*Ancak halk kurtuluşa giderse, aile de kurtulabilir*” dedik ve bu da doğrudur. Ama şimdi bu ilke yerine, çok çeşitli toplumsal zavallılıklar; ailecilik anlayışlarınızı, çeşitli geleneklerle, bireysel kurtuluşu sağlamak için, partiyi kullanma gibi bir yanlış tarzı esas alıyorsunuz. Bütün hastalıkların kaynağı bu yanlıştır.

Büyük bir halk kurtuluş önderi, halkın kurtuluşuna tümüyle sahip çıkma olmazsa, birey olarak da kurtulamazsınız, aile etkilerini de aşamazsınız. Demek ki, bu yanlışı peşinen artık kaldırmak gerekiyor. Kökünden böyle bir kadro değişikliğini başarmamız lazım.

Bu sözlerime de biraz dikkat edin artık. Sizden gerçekten giderek bıkiyorum. Neden? En temel perspektifleri veriyoruz, bir kulağınızdan girip, öbüründen çıkıyor. Bu yanlış! Öyle perspektifler var ki, beyninize mutlaka hakim kılınması gerekiyor. Neden bizim kadro son yıllarda güçlü kurtuluş kadrosu olamıyor? Bu temel perspektiflere uyamadığı için. Hatta parti bile ortadan kalktığında, yüzlerce kadromuzun bulunduğu alanlarda, birisi sesini çıkarma gücünü göstermiyor. Neden? Aşınmış, kadro olarak kendini tanımlayamıyor, rolünün, görevinin farkında değil, bu yüzden kaliteli kadrolar, yaman önderler çıkmıyor.

Bu okulumuzun en temel bir görevi, kadronun gerçek nitelikleriyle yetiştirilmesidir. Yönetimdeki arkadaşlar bu anlamda, bu perspektifler temelinde kadro politikamızı mutlaka yürütmek durumundadırlar. Genelde parti politikasından sorumlu olanlar, kadro politikamızın böyle yürüyüp-yürümediğini en başta çözmek, halletmek zorundadırlar.

Önce hasta insanın kendini kurtarmasını bilmesi lazım. Yani “*beni örgüt adına birileri kurtarır*” dedi mi, o kadro olmaktan çıkmıştır. “*Büyüklerimize bağlıyım, gerisini Allah bilir*” dedikten sonra her şey bitmiştir. Böyle kadro anlayışı olamaz! Kadro; iyi düşünen ve uygulama gücünü gösteren kişi demektir. Çizgiyi her koşul altında, yaratıcı uygulamayı bilen kişi demektir. Bu bir savaş olur, bu bir örgüt içi yönetim olur, bu bir eğitim olur, bu bir lojistik olur, bu bir diploması olur, somut duruma göre çizgiyi uygulamayı bilen kişi kadrodur. Ama şimdi size bakıyorum, yüzlerce bir araya getiriyorum, tek bir parti meselesine çözüm olamıyorsunuz. Aşiret usulü, hep birileri gelsin sizi sürüklesin. En kötüsü de, tehlikeli bir kişilik anlayışı gelişiyor; PKK’nin büyüklüğüne emek sarf etmeden sahip çıkmak. Yirmi yıldır başarıyla ter dökenlerle, hiçbir katkısı olmayanların aynı şerefi paylaşmaları doğru değil. Evet, PKK esin kaynağı, herkese moral verir, ama bu sadece bir sağlam başlangıç içindir. Emek apayrı bir olay, emeğin de başarılışı apayrı bir olaydır. Başarılı emek sunmayanların kendini PKK’li sayması doğru değildir. Siz ne yapıp yapıp bu PKK’lileşme olayını sağlama almalısınız.

En büyük savaş, partileşme savaşdır.

Biz iddia ediyoruz ki, PKK kurtuluşu sağlamanın gerçeğidir. PKK’lileşen insan kurtaran kişi demektir. Halkına kurtuluş gücü oldun mu, PKK’lileştin. Aksi halde PKK’liliz diyemeyiz. Kendini PKK’lileştirmeye gücü olmayanların ayıklanması lazım. Bir dost sayınız, belki sıradan bir savaşçı da olabilir, ama PKK militanı öncü güçtür, kurmaydır. Planlar, örgütler, yürütür! Temel özelliğin bu olduğunu niye tekrarlıyorum? Halen kadro olmanın kenarından bile geçemeyenler var. Kadrolaşacaksın, bunun başka yolu yok!

En büyük eylem kendini kadrolaştırmaktır.

Bu yaşıma geldim, halen kendimi kadrolaştırıyorum, bıkmadan-usanmadan. Kendine büyük yönelen, kesinlikle büyük gelişir ve başarır. Kendine büyük çözümü gerçekleştiren bir toplumu bile çözüme götürebilir. Yok kendi içine tıkanmış, kendi içinde bela olmuş kişi topluma da bela getirir.

PKK adına günde yüzlerce kişi tutuklanıyor, onlarca şehit de düşüyor, fakat PKK adına çok akıllı örgütlenme yapan, hatta savaşı yöneten bir kaç kişi çıkamıyor. Bu büyük bir eksiklik. İşte bazı kadrolarımızın, “*ben öncü rol oynamak istiyorum*” diyenlerin buna göz dikmeleri lazım. Herkes yarım yamalak bir şeyler yapmaya çalışırsa herkesin işi bozulur, sonuçta hepsi kaybeder. En büyük ve en gerekli olan, bize şu anda “*ben işlere her koşul altında yeterliyim*” diyen birilerinin ortaya çıkması veya gerçekleşmesi, yetiştirilmesidir. “*Bana sorarsanız, ben büyük rolün sahibi olmak istiyorum*”, o zaman derim ki ona; sen en gerekli olanı şahsında başarıyor musun? “*Evet*” derse, işte sensin o kişi deriz.

Son süreçlerde PKK içinde; Hakiler, Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Agitler gibi kişiler fazla çıkamıyor. Neden? Kadro politikasındaki saptırmadan ötürü böyledir. Saptıran veya saptırmaya göz yuman kişilerin egemen olmasından ötürüdür. Yoksa bu kadar niceliksel gelişme var, bu kadar fedai insanlar içimize geliyor.

Neden bunların içinden bazıları çok büyük rolün sahibi olamıyorlar? Çünkü onları saptıranlar var. Ve bir de kadro rolünü oynaması gerekenlerin, bu rolün yanından bile geçememeleri. Bu yüzden çok sayıda büyümeye açık yetenek olmasına rağmen, hiç birisi gelişmiyor. Halbuki biz başlangıçta küçük bir gruptuk ve yiyecek-ıçecek imkanımız bile yoktu. Değil böyle sistemler, okullar, yol paramız bile yoktu, bir tabancamız bile yoktu, bir broşürümüz yoktu. Ama bayağı inancı büyük ve çok özlü olabilen insanlar ortaya çıktı. Şimdi bu kadar geniş imkanlar var, aylarca eğitilebilme imkanları var ve savaşın kendisi var, ama buna rağmen neredeyse komutanların büyük bir kısmı baş belası. Nerede bir örgüt temsilcisi, orada bir bela. Demek ki, saptıranlar daha çok; demek ki, kadrolar da rollerinin kenarından geçemiyorlar. Dolayısıyla çok sayıda yetenek, aday ve imkan, olanak çarçur oldu. Bunu tersine çevirmenin yolu; demin söylediğim perspektiflere uymaktan geçmektedir.

Her zaman söylenir; *“bir hareket genişledi mi içine çeşitli sınıfların ve hatta düşman etkilerinin müthiş sızması da gelişir”*. Doğrudur, şu anda bütün sınıf eğilimleri PKK’nin içine sızıyor, hatta düşman eğilimleri de. Eğer buna karşı biz çok sağlam bir ideolojik-politik mücadele vermezsek, parti elden gideceği gibi çok karşıt bir konuma da dönüşebilir. Bunu abarttığımı sanmayın, yetmiş beş yıl sonra kocaman Sovyet devrimi karşıtına dönüşmedi mi? Yani dünyanın üçte birini etkisi altına alan, fakat içten, tepeden çözüldü.

Demek ki, yıllar geçse de oluyor. Halbuki biz henüz devrim filan yapmış değiliz. İmha sürecini durdurmak için tüm gücümüzü harcıyoruz. Her an PKK yirmi dört saat içinde karşıtına bile dönüşebilir. Birileri bastırırsa ve yüzlercesi de uyursa, bu her zaman mümkündür. Ondan sonra *“ya bu kadar güçlü harekete ne oldu?”* demeyin. Kocaman Roma İmparatorluğu da böyle çözüldü. İçteki bozukluk, dışardan barbarların bir-iki saldırısıyla yıkıldı. Tarihin en büyük imparatorluğu idi. Bir parti içinde böyle çürük, böyle uyur gezerlerin çok olduğu bir yerde tabi ki kaybetme çok kısa bir zaman süresi içinde gerçekleşir. Demek ki, eğer kendinizi PKK’de sanıyorsanız uyanma, ayıklanma tutumuna girmelisiniz. Siz bırakalım devlet olmayı, daha devlet fikrinin kenarından bile geçmiyorsunuz. Devletleşme için mücadeleye yüreğiniz daha yer vermemiş, beyniniz de anlam vermiyor.

Doğru-dürüst bir şeye hakim olmayı kişiliğiniz kabul edemiyor. *“Belki kendini kurtaran kişi için devrim olmuştur”* bu anlayışı aşan kaç kişi var? Parti içinde bir yetkiyi ele geçirmeyi kurtuluş sayanlar çoğunlukta. Bırakılsa zaferi esas alan, ona yürüyen şurada kalsın; var olan imkanları hem de çarçur edercesine ele geçirmek de demeyeyim, böyle boşlamaya götürenleriniz esas ağırlığı teşkil ediyor. Gerçekler bunlardır. O açıdan eğer hastalıklı ve kendini kandıranlar olmaktan çıkarmak istiyorsanız veya böyle olmadığınızı iddia ediyorsanız, o zaman şu soruya cevap vermek gerekir; *“ben bütün konularda ne kadar yeterliyim?”* Bir defa iktidar hırsınız ne kadar var? Doğru temelde iktidar düşünceniz var mı? İktidara inanıyor musunuz? Nasıl iktidar olunur? Bu soruları kendinize sormuyorsunuz. Sizin için sorun; bir sigarayı tüttürmek, bir çorbayı da bulduk mu yetinmek veya bir kaç kişiyi de kontrolü altında aldı mı gel keyfim demektir. Bu düşüncenin kendisi bile ancak felaket getirir.

Bu bir kader midir? Değil, bu bir kendini kandırmadır. PKK içinde de kendini böyle kandırmak, tek kelimeyle eski düzenin mantığıyla ajanı olmak demektir ve bunun da derhal atılması gerekir. Atılacak bir yer yoksa, tutuklanması gerekir, tecrit edilmesi gerekir. Ve neredeyse *“hiçbir işin üstesinden gelemiyorum”* deniliyor, bir halk için en büyük kötülük, hiçbir işin üstesinden gelmeyen insanların kendisini öncü saymasıdır. Allah bu kişileri bir halkın başına getirmesin ve unutmayalım ki, sizler ezici bir çoğunlukla böyle kişilersiniz. Hiçbir şeye yeterli değilsiniz. Ama halkın başına da geçiyorsunuz. Önderlik kendini asla bu konumlarda bırakmaz. Kendimi bildim bileli, doğru-dürüst kendimi çözmemişsem başkalarının yanında ne işim var, bir verecek doğru fikrim yoksa, niye ilgileneyim, utanırdım ve yaklaşımdım insanlara. Hâlâ hatırımdadır; beş yüz metre toplulukların uzağından geçerdim. Neden? Çünkü akıllı olduğum için.

Şunu biliyordum; bunlara verecek bir şeyim yok, gücüm yok. Ben gidip cemaatin içinde niye oturacağım? Utanırdım, kaçırdım. Ya birisi beni kaldırıp soru sorsa cevap veremesem, ya birisi benimle konuşmak istese konuşmayı bilemesem, ayıp değil mi? Bu benim daha çocukluktaki bir hatıramdır. Ama şimdi size bakıyorum; tatar ağası gibi bağdaş kurmuşsunuz parti içinde, doğru bir soruya cevap veremiyor, bir tartışmayı yapacak gücünüz yok, hem de çok etkili, yetkili birisi gibi görünüyorsunuz. İşte bunu aşacaksınız, bu büyük ayıbı gidermemiz gerekir. Böyle kişilerin cemaatin, yani partinin içinde oturmaması gerekiyor. Gidin başka yerde cemaat kurun, ama bu partimizin cemaati olamaz.

Biz PKK cemaatini ilk oluşturduğumuzda oldukça doğruları bulmaya çok hevesli ve tartışmasını bilenlerle bu işi yaptık. Şimdi ben bakıyorum, her gün tık, tık, tık kafasına vuruyorum, çenesini kaldırıyorum, konuş diyorum, hiç kafası kendisinde değil. Yönetimimize geliyorum, yönetim nasılsın? Guguk kuşu gibi! Çoğu konuşmasını beceremiyor. Halbuki biz ilk grup iken, damarlarımızı böyle göstere göstere *“doğrular bu değil mi?”* diyorduk. Şimdi doğrular herkesin önüne dört dörtlük konulmuş, bakmaya bile üşeniyorlar. Aynen durum şuna benziyor; sanki bir devlet kurmuşuz, devletimiz çözülüş sürecinde, işte bazı böyle mirasları var,

bu mirasla zor bela geçinen tembel aile fertleri gibisiniz veya “artık karın doymuyor, bir an önce kaçmalıyız” diye umut kesen kişiler durumundasınız.

PKK yalnız bu değil. Ben bu değilim, gördüğünüz gibi aynı coşkuyla, aynı doğruları amansız takip ederek ve başararak çalışıyorum. Bunu inkar edebilir misiniz? Hayır! O zaman sen ne yapıyorsun? Siz kadro adayı değil misiniz? Benden çok mu üstsünüz? Bu yılların büyük yıpranmasına rağmen, biz halen büyük çalışmıyor muyuz, sen ne yaptın ki yoruldun? Neyi başardın ki kendine bazı hakları tanıyorsun? Demek ki, yanılğı var. Demek ki, insanlığın özüne ters düşme var. Çünkü, insani temel nitelikleri kaybetmeyen birisinin böyle durması mümkün değil. PKK’li olması da gerekmez. “Ben temel insanı özelliklerimden vazgeçmiyorum” dedin mi, kesinlikle ileri bir aşamayı kat edersin.

Günlerdir vurguluyorum; en büyük savaş, nefis savaşı, içinizdeki geriliklerle savaş, tortularınızla, her türlü hastahklarınızla savaş; inanç savaşı, ideolojik savaş, politik anlamda savaş, en büyük savaşımım bu. Diğer savaş bundan sonra gelir. Örneğin, kendimi yetiştirme işini, yani kendimle savaşma işini yapmasaydım, tek bir kişiniz, bir tek fişek demeyeceğim, bir tane doğru sözcüğe sahip çıkabilir miydiniz? Kendi gerçeğimi size anlatıyorum. PKK hareketi, şu anda Kürdistan’da biricik savaş hareketidir! Diğerleri mirası yiyor veya satıyorlar gerçeğimizi. Kazandıran tek PKK ve PKK’de benim yönetim ve Önderlik gücümdür.

Bu nasıl sağlandı? Kendimle savaşla. Ben kendimi nasıl yaşattım, kendimi nasıl inandırttım, kendimi nasıl cesaretli kıldım, kendimi nasıl olanaklarla büyüttüm? Böyle olmasaydı silah alabilir miydiniz? Bırakalım savaşa girmeyi, dostça, yoldaşça yine bir arada olmayı, yirmi dört saat birbirinize tahammül etmeyi başarabilir miydiniz? Unutmayın en sevdiklerinizin yanında bile fazla kalamıyorsunuz. Neden? Ama bugün bunun bütün zorluklarına rağmen, milyonları yürekten ve bir çizgide tutabiliyoruz. Bunları inkar edebilir misiniz? Hayır! O zaman anla, anla ve gereklerini yerine getir.

Yalan-yanlış, gerçek dışı, sahtekarlıkla kendini kandırma! Adam gibi gerçekleri gör ve ona göre adımını at. Niye oyalanıyorsun-dolanıyorsun, eveliyorsun-geveliyorsun, yalpalanıp duruyorsun? Neden? Doğru ortaya çıkmışsa, başarmışsa ve sen çok yoksul isen, şiddetle başarılı olmaya muhtaçsan isen, ekmek-sudan önce diyeceğim ki, bu yol doğrudur. Çünkü çoğunuzun karnı aç, eğer güçlenmezsek her şey elden gider. Her şeyin yolu olan bu yola neden ilgi duymayacaksın? Demek ki, sahtelik ve yanılğı var. Yanılğı, sahtelik toplumsaldır, ideolojiktir. O halde seni yanıltan ne? Sahteliğe itenin gerçeğini öğren. Bu da ideolojik faaliyetle olur. Mesela ben kendimi ne ile kazandım; ideoloji ile kazandım. Yıllarca elime ne geçti ise ve hatta gözlerim ne gördü ise, okuyup yorumlamaya çalıştım. Hatta kendimi tanıdığımndan beri anlamak ve mümkünse değiştirebilmek. Öyle okumadan önce ben büyük denedim, yani binlerce sefer denedim. İn-çık bir yokuşu, dolaş-fırla bir yeri, gez-gör bir yeri, sonuç çıkarıncaya kadar. Bıkmak-usanmak yok.

Hani derler ya; “bir harfî öğretinin kırk yıl kölesi olmak” bunu söylerken imam Ali büyük bir eylemcidir. Büyük eylemci öğrenmenin çok gerekli olduğunu bildiği için bunu söylüyor. Büyük eylemin büyük öğrenmeyle ilişkisi vardır. Hz. Muhammet “ilim için de olsa git öğren” der. Çünkü İslamiyet’in bile gelişmesi biraz bilimsel gelişme ile bağlantılı. Kur-an “oku” sözcüğü ile başlar. O çağlarda bile öğrenme, okuma esasta gelişmenin motoru oluyor. Yani ideolojik mücadele, ideolojiyi kazanma, görüş kazanma ve büyük fırtına ondan sonra patlak verir. Şu andaki durumunuz; ideolojik olarak o kadar yanlıştın tortusu halindesiniz ki ve yeni de o kadar sönüktür ki, size işte böyle zavallı, gözleri geriye kaçmış, yüreği donmuş, ruhu kararmış, yine hiç düşünmeye bile mecal bulamamış birileri konumundasınız ki, bu da büyük eylem düzenleyemez.

Bu anlamda ideolojik mücadele bu ölü kişiliğinizi diriltten en temel eylemdir. Şu anda ben ideolojik önderim, politik önderim de diyemem, askerlik çok daha sonradan gelir. Nedir ideolojik Önder? Bir ülke için, bir halk için, hatta insanlık için temel doğru düşüncenin temsilidir. Ben bu görüşleri, yani bu ideolojiyi kendime mal etmişim ve şu anda temsil ediyorum. İşte büyük ideolojik mücadele! Bunu esas aldığım için, halklar adına doğruyu ve onu az-çok bazı propagandalarla etrafa yaydığım için görüyorsunuz ki, büyük eylem doğdu. Benim gibi çok zorda olan birisinin bu ideolojik duruşu, bugün en büyük eylemdir. Yalnız halkımız içinde değil, tüm dünyada.

İdeoloji, yani düşünce gücü, köle bir toplumun ayaklandırılması için şarttır. Tembel insanların kendine gelmesi için şarttır. Hele büyük eyleme kalkmak isteyenler için en gerekli olandır.

Beni bu kadar faal ayakta tutan nedir? Bende ki doğrulardır, yani düşünce gücüdür. Benim büyük doğrularım olmasaydı, yere-göre sığmaz duruma kendimi getirebilir miydim? Benim doğrularım bana şunu söylüyor; “büyük yürüt, büyük savaştır, büyük örgütlendir, tartıştır, büyük eylem yap”. Bana bunu doğrular söylüyor. Benim sizin gibi bir kuru kinim yok ki, kuru kinle zaten iki adım atılamaz. Büyük doğrular beni hem sağlam ayakta tutuyor, hem de büyük eyleme yönlendiriyor. Şimdi sizin büyük doğrularınız olmadığı için, açıkça söyleyeyim; çoğunuzun içinde doğrular değil de, fitne-fesat, yani eğri-büğrü, beni boşa çıkaran bir çok

tilki dolaştığı için hepsi de yalan-dolan, hırsızlık, kendini sözde kurtarma gibi bomboş işlerle uğraştığı için eylemsiz kalıyorsunuz. Bu yüzden başarısızsınız. Temel doğrularınız yok.

Tarihte her zaman bir kaç büyük doğrusu olan insanların büyük önderliğinden söz edilir. Dikkat edin, ne kadar temel bazı doğruları stratejik ve taktik düzeyde birisi ele almışsa, o kişi önderdir, komutandır, bilim adamıdır, kapitalisttir, yani patrondur, zengindir. Kürt neden bütün bunlardan yoksundur? Doğruları yok, en temel sahip olması gereken doğruları ayaklar altında çiğnenmiştir. Doğrularını bu kadar çiğneyenler eyleme geçirebilirler mi? Hayır! Bu kadar yanlışların içinde bocalayanlar, hatta düşmanın düşüncelerinin günlük olarak hakimiyeti altında yaşayanlar, kendileri için eyleme geçebilirler mi? Hayır! Kurda-kuşa yem edilmek için güdümlenen bir sürü gibi dolaştırılırlar. Ve nitekim durumlar öyle. Hakim uluslara bakın, sağlam ideolojik esaslara bağlı oldukları için hiç kimse onları yerlerinden sökemez.

Almanya'dan gelenler çok, hadi bir Almanı sökün Almanya'dan. Ama bizi bütün bir ulus olarak söküyorlar ve hem de kaçarcasına. Neden? Çünkü sağlam ideolojik dayanaklarımız yok, sağlam yurtseverlik düşüncemiz yok, sağlam kurtuluş düşüncemiz yok. Ne var ya? Ülkeden kaç eğilimleri, nereden hazıra konduysan oraya fırla eğilimleri, güdülerini de diyebiliriz. Yine en basit ve en değersiz olanla idare et denildiğinde, *"bu da bana yeter"* felsefesi egemen olduğu için bizim insanlar bitiktir. Ne ülkeleri vardır, ne özgürlükleri, büyük doğrularına ihanet ettikleri için her gün başlarına bela gelir, acılar içindedirler. Hepsinin nedeni temel doğrulara ihanet ettikleri içindir.

Halkı, toplumu bırakalım, hadi onlar düşmanın egemenliği altında, yanlışlarına kurbanı, ihanetin acısını çekiyorlar, ya siz? Eğer bu anlamda işte doğruları egemen kılamazsanız, size münafık derler. Yani *"aktan görünür, ama içi karadır, güçlü görünür, ama zavalıdır"* yoğunca bunu yaşadığınızı inkar edemezsiniz ve bunlar da öyle kader, anadan doğma şeyler filan değil. Tam tersine, doğrulara ihanet edildiği içindir. Doğru fıkır nedir? Bize bugün en gerekli olan, insanlar topraksız yaşayamaz. Yaşadığınız topraklara anlam verme, özgürlüksüz de olamaz çağ gereği, ona da anlam verme ve bunun için ne gereklidir? Örgütlü olma ve gerekirse çelişkilerle savaşma. Bunlar temel doğrular. Şimdi bu hususlarda kendinizi bu kadar kandırırsanız, vatan filan hikaye, nerede karnını doyurursan orası vatan. Özgürlük de hikaye. Cıgaranı iyi tüttürdün mü bundan daha iyi özgürlük mü olur? Bırak onun zorluklarını, örgüt zaten sıkır adamı, keyfine yine düdük öttürdün mü en büyük örgüt senin, eylemi, planı, bilmem bırak, canın hiç zora sokma, ne kadar kendini kurtardıysan o kadar yaşamış sayılırsın. Bunlar şimdi size hakim olan ideoloji veya felsefedir.

Sözde akıllısınız ama, kandırmanın aklına takmışsınız yani, sizin aklınız kandırma akli. Kandırma ve kanma, aldatma ve aldanma, yalan-dolanın geliştiği akıl. Bazı uluslarda temel değerlendirmeler yapılır. İşte filan ulusun aklının eleştirisi. Şimdi Kürt aklının eleştirisi dersek, diyeceksiniz ki; *"akıl nerede, eleştirecek akıl yok"*. Peki, bir yerde akıl yoksa ne başarılabilir? Siz nasıl dehşetle irkilmiyorsunuz, şaşırıyorum size, bu akılla mı yaşayacaksınız? Şu meşhur diğer yol, yani kendinizi hasta gibi gösterme. Bir tarikat üyesinin kendisini çok cesaretli kılması ve hatta en sonunda bıçağı buradan sokup, buradan çıkarmasına bakalım; önce çok sarhoş olur, sarhoş olması için müthiş dolanır, bağırır, varsa aklın zerresi onu da aklından çıkarır, yüreğini tamamen böylece sarhoş eder. Aklın gittiği yerde de şişleri işte buraya saplar, şuraya saplar.

Siyasal anlamda sizin de yaşadığınız gerçeklik budur. Her gün kendinizi şişliyorsunuz, sağınıza-solunuza batırıyorsunuz. Neden? Akıl durmuş. Subjektivizm hastalığı budur. Gerçeklere gözünü yum, sahte bir cesaret, kör bir cesaret, evet, din tarikatının üyesinin yaptığıyla sizin kör cesaretle yaptığınız arasında fazla fark yoktur, ideolojik anlamda, moral anlamda aynı temele sahiptir. O öyle yürütüyor, sen saflarda savaşma adına yürütüyorsun. Dinlerin cesaretli kılınmasıyla, ideolojik yoksunluğun cesaretli kıldırması arasında fazla fark yoktur. Nedir peki, daha doğru ve başarılı olan? Biri oldukça bilimsel, oldukça objektif temellere dayanan, biz buna bilimselliğe dayanan ideoloji diyoruz, gerçeklerle çelişmeyen bir ideolojin oldu mu ve onu da temel çelişkilere, bir toplum için uyguladın mı -siyasi bir hareket bu anlama gelir- o zaman ortada bir akıl vardır, onun eylemi vardır. Şimdi onun için bu ucuz duygularınız bana sefalet gibi geliyor.

Aklın hakimiyeti olmayınca ucuz duygular, o her türlü böyle kendini çılgınca kaptırmış olanların gerçeğini hissettiriyor. Bırakalım bir başarıya gitmesini, sadece düşürür. Peki akli öğrenmenin yolu nereden geçer? Bazıları kitaplardan geçer, okuldan geçer, üniversiteden geçer derler ama, bizde bütün bunlar fazla akli öğretmez. Bizi tam tersine baştan çıkarır, yani akıldan yoksun bırakır. Bütün sömürgeci okullar, emperyalist sistem içinde var olan bir aklımız varsa, onu da elimizden alır, ruhumuzu perişan eder. Okul, sistem ancak kendimize karşı savaşarak inşa edilebilir. Çünkü herkes bizim aklımızı alıyor. Sen akıl savaşını ancak kendin verip kazanabilirsin.

İşte PKK'nin okulu demek, aklın yaratılması demektir. Bir halk akli, bir ulus aklının gerçekleştirildiği yer anlamına gelir. *"Akli olmayan ahmaktır"* deriz, her zaman başkalarının akliyla düşünen, ahmaktan daha tehlikelidir, o bir ajandır. Artık şu devletin, şu gücün ve bu çok büyük ayıp, ayıptan da öteye ihanet denen bir kelime vardır, yani geçeklerine ters düşen. Şimdi siz biraz böylesiniz. Peki neden sıkılmıyorsunuz? Bu büyük

akılsızlıktan neden korkmuyorsunuz? Utanmıyorsunuz kendinizden? Utanmıyorsanız size yaklaşmak büyük günahtır. Ve ben gerçekten hem çok utanırım ve hem de arama müthiş mesafe koyarım.

Akla inanmıyor, kendi aklını bulamıyor, yani ideolojisi yok. Bu insandan korkulur, bana göre delidir. Bir deliye yaklaşılr mı? Bana göre bir yatalak hastadır, yaklaşılmaz. Bu doğrudur. O halde ideolojik savaş gerçekten her şeyden önce geliyor. Akıl savaşıdır bu, kendimiz için, kendimize en gerekli olanı bulmak için ve bunu kanıtlayacaksınız; *“bana gerekli olan akıl, beni ülkeme, topluma, birey olarak da kendime ve beni kazandırmaya götüren akıldır”* diyeceksin. Bunu kendine her zaman sorgulattıracaksın, uygulayacaksın. Başkalarının aklıyla biliyorsunuz yol alınmaz. *“Akıl zaten başta olur”* derler, bunu beynini çalıştırarak sağlayacaksınız.

Ama bu akıl bizde aynı zamanda bir toplum aklı, bir halk aklısıdır. Halk için düşünür. Halkı inkar eden akıl, halkın ülkesini inkar eden bir akıl kesinlikle hem başka sınıf veya başka bir yabancı sınıf adına düşünür ki, buna da tarihte ajanlık denir. Bir toplumun içinde objektif veya subjektif, bilinçli veya bilinçsiz ajanlar denilir. Buna biz akıl diyemeyiz. Politika bundan sonra gelir. Politika nedir? Bu anlamda aklın, ideolojinin toplumsal gerçeklikle bağ kurmasıdır. Özgürlük aklının, özgürlüğün gereksinimini duyan, halkla kaynaştırılmasıdır. Bizde esas itibarıyla politika budur. O ne olur? Eylem olur, örgüt olur. O savaş olur. Politika bu anlamda giderek örgütlenir, örgütlenme politikadır. Örgütlenme eyleme geçer, eylem daha da şiddetlenir, savaş olur, askerlik olur. Ama aklın temeline de dayanmayan politika da yoktur. Veya politika tamamen aklın eseridir. *“Askerlik de politikaya dayanmazsa asla olmaz. Askerlik politikanın daha yoğunlaşmış, eyleme geçmiş biçimidir”* diye de tanımlanır. Akla dayanmayan politika neye benzer? Ayakları olmadan havada gezmeye benzer. Mümkün müdür? Pat diye düşer, nitekim bizde pat diye düşenlerin sayısı az değildir.

Akılsızlıktan ne kadar nefret etmek gerektiğini görüyorsunuz. Sözüm ona savaşıyor, sözüm ona politika ile ilgileniyor. Hayır! İki de bir yalpalayıp düşünüyorsun. Bir de hakkın yok. O zaman halkları aldatma, kendini de aldatma. Akıllı ol, akıl kazan. *“Yok ben kaçıyorum düşünmekten”* bunu söylediğin an kesin tokatlamak gerekir ve varsa bir sürü onun içine atmak lazım. Mesela koyun, keçi ve manda sürüsüdür. O kişiyi alacaksın, oranın içine koyacaksın. Ceza olarak o sürünün içinde kalmalıdır Çünkü aklı inkar ediyor. Bu ceza sistemi bence yerindedir veya sürü yoksa tek başına bırakmak gerekir, aklı başına gelinceye kadar.

O halde şu ortaya çıkıyor, siz ne kadar kandırmaca oyun, maske takınırsanız takının akıl önünüzü keser. Akılsızlığın her halde kendini ele verme olduğunu anlıyorsunuz. Aklın dışında kendini savunmanın hiçbir güçlü imkanı yoktur. Burada ideolojinin gücünün farkında mısınız? Halen farkında değilsen, sen o tarikat mezubusun, ancak gösteri yaparsın. Heyecana geliriz. Bak mezup kendine şiş batırıyor, savaştaki konumunuz o kadar olur.

Bu anlamda Önderlik gerçeği, Kürt gerçekliğine yöneldiğinde veya bir ulusal soruna müthiş akıl eleştirisi yaptı. Bu büyük akılsızlara büyük akıl öğretmek gerekir denildi. Ve o büyük ideolojik savaş başlattı. Bu savaş şimdi akıl yarattı. Ulusal akıl, sosyal akıl, özgürlük aklı, savaş aklı, istediğimiz kadar olmasa da geliyor. Ve siz bu temelde yeni yeni ayaklarınızın üzerine biraz kalkıyorsunuz. Biraz aydınlık görmeye başlıyorsunuz. Bu büyük akıl olmasaydı bırakalım böyle yol olmayı, çukurdan bile çıkamazdınız. Keneften, -insan aklı açısından biz keneftemiz- kenef nedir biliyor musunuz? Kenef; pislik birikintileri, onun içinden gerçekten çıkamazdınız. İnsan aklının gelişim düzeyi açısından söylüyorum ve bize yapabileceğiniz en büyük dua, sizi bu keneften biraz çıkardığımız duasıdır. Biliyorsunuz ki, kenefte olmak çok kötüdür; bataklık değil. Neden bu halk bu kadar bize minnet duyuyor, biraz da bu yüzden.

O halde sizler madem yolu buldunuz, nasıl aklın yolunu gördünüz, ideolojinin imkanını gördünüz, korkunç ona yükleneceksiniz. Ve ideolojik birikim gelişirse politik sıçrama yaparsınız, askeri sıçrama yaparsınız, örgüt sorunu olmaz. Öyle sıkça söylediğiniz gibi, *“gittim başaramadım, anlayamadım, gereklerini yerine getiremiyorum”* demek; *“bırak sürüye gidip koyun gibi yaşamak istiyorum”* demektir. PKK bir ideolojik harekettir. Her şeyden önce Önderlik bir ideolojik Önderliktir. Akılsızlar etrafıma gelemmez. Çünkü çok tehlikeli ve bunlardan nefret ediyorum.

Benim tüm hareketimin temelinde makul olana, tabii özgürce olana yer vermektir. İşbirliğinin de aklı vardır, bana sorarsan o akıl değil artık, adı üstünde yüreği de, beyni de düşmana ayarlamış kişidir. Özgür akıldan bahsediyoruz. Özgür akıl ve beraberinde özgür eylem benim her şeyim ve ben kendi sırrımı açıklıyorum. Bunları böyle; sezgisel, duygusal ve giderek aklı öğrendiğimde dünyalar benim oluyordu. Ben bu dünyayı böyle fethediyordum. Benim başka silahım yoktu.

Kaldı ki, o silahları ciddiye almam. Benim için en büyük silah, ideolojik silahtır. Bir önderin en büyük silahı, önderlik silahıdır. O silah olduğunda diğer silahlar kendiliğinden gelir. O silah gittikten sonra, yüz binlik ordun da olsa kendiliğinden dağılır.

Anlam veremediğim bir husus; neden bu kadar ideolojik yoksunluk içerisindesiniz? Ve ürküyorum sizden. Çünkü bana göre, *“ideolojik yoksunluk hayvanlaşmanın eşiğinde değildir”*. Veya daha da kötüsü, hayvanlar yalan söylemez biliyorsunuz, yalanlar insana özgüdür. Yalan-dolan insanı olmak demektir, bu ürkütücüdür, olmaz olur mu, hırsızdır, katildir, yani toplum için bir tehlike kaynağıdır.

Neden korkmuyorsunuz, dehşetle sarsılmıyorsunuz? Bu ideolojik ilkelik sizi nasıl ürkütmüyor? Ve açıkladım, sadece ürkütücüdür. O halde ideolojik mücadele her şeyden önce gelir. İdeoloji, yani fikir kazanma, düşünce gücü olma, akıllı olabilme her şeyin temelidir. Hepsinden önce gelir ve onu giderek topluma taşıma, halka götürme politikadır, güç olabilmelidir. Doğru fikir ile götürme politikadır, güç olabilmelidir. Doğru fikir ile halk birleşti mi o bir güçtür, onu bir devlet olmaya götürür. Savaştır, hiç şaşırmayın buna. Doğru ideoloji, doğru akıl sana söyler ki; *“yürü, ulaş topluma”* engeller çıkar. Nedir o? Düşman engelleri; o seni savaşa sürükler, savaşı ordu ile yaparsın, o zaman komutan olursun, bir fikir komutanının dikkat et, yani fikrin komutanının, engel düşman ordusudur, düşman örgütüdür, düşman fikridir. İşte ideolojik mücadele ile, askeri mücadele ile, politik mücadele ile yaparsın. Hata ekonomik imkanlar düşmanın elindedir, bir de yeme-içme veya maddi zenginliğiyle ele geçirirsin, bu da ekonomik mücadeledir.

Doğru fikri olan bunların hepsini göze alır ve hepsinde de iradelidir, çünkü amaca ulaşmak zorundadır; çünkü halka ulaşmak zorundadır. Engel tanır mı? Çünkü arkasında büyük akıl var, ideolojik temel var.

Bunu bu nefer sanırım anladınız. Anlamazlıkta bazıları hâlâ ısrar ederse, bunların hakkı gerçekten pataklamadır. Hiç gözünün yaşına bile bakmadan içimizde hiç kimse akılsızlığın savunuculuğunu yapamaz. Hiç kimse ahmaklığın varlığını da savunamaz, cesaret bile edemez! Ederse yeri başka yer olur. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman gelişmeniz gerekiyor. Akıllıdır, aklın yoluna girmiştir, akıl ona doğru savaş tarzını göstermiştir ve zaten büyük akıl, büyük doğru insanı büyük eyleme kaldırdığı için de onun önüne ciddi bir engel dayanamaz. Bu her şeyin çaresini bulur.

Benim önderlik gerçeğinde anladığım budur, ama yok. Halen bildiğimiz başka akıllar var. Ben size sorarım, ben size söylerim; bu fasa-fiso aklıdır, kuş beyinlinin aklıdır. Kuşlar çok güzel varlıklardır, onları fazla suçlamak istemiyorum, ama ne de olsa kuşlardır. Bazen incelerim, bir taneye şartlanmış, bir beyni vardır. Tek boyutlu arkadaşlarımız var ya, tek bir şey görüp ve aklını ona göre çalıştırır, komple değildir, tamamen kuş beyinlidir. Diğer okulumuzda epey güvercinler var, bazılarınzı incellersiniz tek boyutludur, sadece taneyi görür ve ona göre kafasını çalıştırır. Mücadelenizdeki gerçeğiniz bana bunu anlatıyor. Ama insan akıllı bu değildir. Ulaşmanız lazım, kuş beyinli olarak kalmak ayıptır. Ben şimdi kahkaha atayım mı? Bazen kendi kendime gülüyorum. Fakat yoldaşlıkta bunun yeri olmamalı.

Yoldaşlar en akıllı olanların birliğidir. Parti kurumu, aklın da, politikanın da kurumlaşmasının ifadesidir. Artık orada akıl kurallara bağlanmış. Politika amaçlara indirgenmiştir ve orada en akıllı hareketler ve her şey kurallara göre yürür. Kurumsal okuldan kastımız budur. İdeolojinin partileşmesi denince bu anlaşılmalıdır. Böyle büyük akıl sahibi içinizde oldu mu başarılmayacak hiçbir ciddi iş olamaz. Tüm ciddi işlerde başarı kesindir. Belki bazı böyle konularda insan başarmayabilir de, ama esas başarılıdır. Temel olan başarılı adımlarla atılır.

Demek ki, ideolojik mücadeleden anlaşılması gereken; bu vazgeçilmez, temel ihtiyacımız olanın kazanılmasıdır. Bunun için mücadele edeceksiniz, aklınızda çok uğraşacaksınız. Sadece okuyarak değil, bakarak da öğreneceksiniz, yaparak da öğreneceksiniz, savaşarak müthiş öğreneceksiniz. *“Savaş halkların en iyi okuludur, ama öğrenme esastır”* denilir. *“Bakarak anlamayanlar, savaşarak öğrenmeyenler kesinlikle kazanamazlar”*. Benim gücümü soracaksınız; ben gerçekten en sıradan ihtiyaçlarımı giderirken bile düşünürüm. Bütün işlerde, kaldırımlarda yürümek tam bir okuldur. Düşünmeyi sindirmediğim hiçbir yer yoktur. Gücümü burada alıyorum. Her şeyden öğrenmem beni güce götürdü. Bu açık ise, siz de ihtiyacınız olduğu kadar düşünün ve düşünceyi kazanın. İdeolojik birikim sağlayın, fakat altın küpü gibi içinizde saklı tutmayın. Yer altındaki veya mezardaki düşünce bir hiçtir. Onu işletmek, nedir bu da; örgütlenmektir, düşünce örgütlenirse harekete geçer, daha doğrusu harekete geçemeyen düşünce mezardaki düşüncedir veya yer altındaki küpteki altındır, değeri yoktur. Bir gün senden sonra gelir o altını oradan çıkarırlar.

Sizin varsa aklınız, onu harekete geçirin. Onun adı da dediğim gibi ilişki, örgüttür. Eğer fazla çıkaramıyorsanız, ya aklınızda kuşunuz var, -ki, bu akılsızlık demektir- ya da gizliyorsunuz. Neden? Başka sınıfın, başka gücün aklısınız. O zaman o tehlikeli aklıdır, başka sınıfın, başka ulusun ideolojisidir, aklıdır o, en tehlikelidir ve onu hemen aşmak lazım. İşte buna ideolojik mücadele denir. Bir kişi baktınız, *“benim düşüncelerim var ama, anlatamıyorum”* diyorsa, bu bir nevi ajandır. Düşünce ajanıdır. İdeolojik ajandır. Açığa çıkartıp aşmalıyız. *“Şimdi harekete geçiremiyorum, başka zamana”* bu yine başka bir sınıfın adına hareket etmek istiyor, ama zamanı kolluyor, zemin arıyor.

Bu açıdan onu da hemen açığa çıkarmalıyız. Bu, hareketimizin birliğinden karar kılmış olanların zor duruma düşmesini, yıpranmasını bekliyor. Onların mirasını kendisi için kullanmak isteyen içimizde çoktur. Gırtlığına kadar ideoloji almış ama, hiç harekete geçirmiyor. Kesin o başka bir günü bekliyor, zemin kolluyor, fırsat kolluyor. Başka bir sınıf adına, başka bir güç adına veya bireyciliği adına bu fark etmez. Onu sarsmak lazım; bilincinle, ideolojinle orantılı niye örgüt içinde değilsin? Sen bireycisin, her bireycilik en azından bir küçük-burjuvalığı içerir. Çıkarıcılıktır, dar çıkarıcılık. O sınıfın özelliği ve derhal onu deşifre etmek gerekir. Böylece doğru olanı içinde gizlemez, birikimini dalga dalga etrafına taşırır.

Hareket adamı böyledir, hareketin öz adamı böyledir. Demek ki, *“içinde bir şeyler var ama, taşıramıyorum”* diyene kuşkuyla bakacaksınız ve onu olduğu gibi bırakmayacaksınız. İdeolojik mücadelenin bir temel görevi de budur. Yine *“aklım var ama, şimdi kullanma gereği duymuyorum”* bunu da deşifre edeceksiniz. Kesin tehlikelidir veya *“aklım var ama, hep yanlış sonuç veriyor”* yalan! Doğru akıl, doğru ideoloji edinildikten sonra yanlışla çalışmaz. Başka akıl var, demagoji yapıyor veya kılıf geçiriyor, başka akıl yürütmek için. İdeolojik mücadele bunu tespit eder ve aşar. *“Yetersizdir aklım, onu örgüte çekemiyorum”* orada bir ahmak var, orada koyun var, bırakma! Ya öğrenecek, ya sürüye dahil edilecek. Buna da aldanmayacağız. Bu da ideolojik mücadeleniz, görevinizdir, ama en başta eğiteceğiz. En büyük eylem dedik ya, ideolojik mücadele veya eğitimidir. Mücadelenin özü eğitimidir

Eğitim en büyük savaş, eğiteceksin! Adam bomboş, düşmanın felç ettiği adam. Düşmanın önce düşünce istilasına uğramış, bir de kör kütük yere bırakılmış. Eğit! Açık söylüyorum; ben kendimi eğitmeseydim, böyle ayağa kalkabilir miydim? Ne münasebet. Zavallı köylü, iki kelimeyi bir araya getiremezdim. Aklımın gelişmediği, hiçbir şeye gücümün yetmediği zaman bir tehlikeydi, fareler gibi çuvallar arasına saklanırdım. Ama ne zaman ki, akıl gücüne yavaş yavaş ulaştım, bir orduyu karşıma almaktan çekinmedim. Dünyanın bu anlamda en vahşi ordusu, nasıl oluyor onu karşıma almaya cesaret ettim? Akıl gücüne büyük oranda ulaştıktan sonra. Dikkat edin kör cesaret değil, çünkü bende böyle bir şey yok, olsaydı çoktan yenilmiştim. Mevcut gelişme o akıllı cesaretin neye muktedir olduğunu göstermektedir.

Bütün bunlar sizin için de geçerlidir. Size insan olarak anlam vermek zorundayız. Hatta partiye gelen insanlar akıllı insanlardır. Akıllı olduğunuzu da kabul etmek zorundayım. Akıl, toplumumuzun özgürlük aklı. Özgür akla sahip olduğunuzu kabul etmek gerekir. Bunu ret edebilir misiniz? *“Biz başka türüz”* diyen olur mu? Hayır! Eğer tüm bunlar doğruysa, sizin politikaya, askerliğe yönelmenizin aklınıza göre olması gerektiği açıktır. Ve bu da PKK aklı olduğuna göre, Önderlik aklı ile bağlantılı olduğuna göre başarısının da kesin olması gerekiyor.

Kanıtlanmış bir şey tartışmaya gelmez.

Yüksek başarılı bir akıl, muhalataya, yani başka türlü karmaşıklığa gelmez. Zafer yakalayan akıl, galebe çalan akıldır, dışarıya meyil eden akıldır ve bunun önünde de kimse duramaz. Buna rağmen, *“ben yetersizim, karmaşık durumdayım, kafam gerçekten karışmış”* sen bir hastasın! Hemen onu kliniğe almak lazım, mikrop yayıyor, tecrit etmek lazım. İçimizdeki akılsızlara uygulanacak olan budur veya çok zayıf ise, sıkı eğitime alın. Ver, o canlanacaktır, hatta patlama bile gösterebilir. Eğitim bu anlamda büyük bir savaştır, kesin hakkını vermek gerekir. Bazılarının akılsızlığıyla mücadele etmekteyiz veya kafasına başka fikirler gelmiş, esas halk için olmayan, temel değerler dediğimiz doğrultuda olmayan akıllı mı var burada? Onu topa tutun. Canını çıkarmadan önce aklı çıkar ama, canını da o akılla birlikte çıkarmak durumundaysa birlikte çıkar.

Toplum içinde akılsızlığı bırakmak demek; cellattan daha tehlikeli birini bırakmak demektir. Hele düşman akılla birisi çalışıyorsa, hele azgınsa ideolojik savaş bu konuda çok büyük önem kazanır. Belki cellat bir kişi katleder, ama düşman aklı milyonları katleder. Dolayısıyla, ideolojik mücadeleyi büyük yapacaksın. Ben deli miyim? Neden bu kadar ideolojik mücadele yürütüyorum? Vicdanım bana diyor ki; *“sen milyonların katledilmesini istemiyorsan büyük doğrultuyu an be an gözüteceksin”*. İşte görüyorsunuz, binleri aşan kitap ki, belgelendi, bu bizim akıllı savunmamız. Eskiden iki sözcüğü bir araya getiremezdik, ama akıl kazandıktan sonra, toplumun temel çıkarlarına bağlandıktan sonra hiç kimse bize dayanmaz.

Dolayısıyla, *“ben başarmıyorum, ben takıldım”* bu sözleri, bu partinin içinde sarf etmeye hiç hakkınız yok. Hele *“ben Önderliğe bağlıyım”* diyenlerin, hiç mi hiç bunu söyleme hakları yoktur. Söylüyorsa o bir münafıktır. Anlamamıştır anlamış gibi gözüküyor; bağlanmamıştır bağlanmış gibi gözüküyor ve kendini kandırmanın en kötü tarz olduğu ortadadır. İşte size en gerekli olanı cevaplandırdık. Bunu reddedecek kim olabilir? Eğer *“hayır”* diyorsanız, o zaman neden size en gerekli olanı hücum edercesine teneffüs ettiğiniz hava ve içtiğiniz su kadar elde etmeyeceksiniz? Bin defa kanıtlanmış bu gerçekliğe neden saygı duymayacaksınız? Tersini yaparsanız, acaba en ağır suçu işlemeyecek misiniz? Bütün bunlarda *“yüksek bir akıllanma var”* diyorsanız, o zaman siz kesinlikle sarsılmayacak kadar doğrultu tutmuşsunuz. Doğrultuyu böyle tutanların hareketlenmeleri için belki bir kuru ekmek gerekebilir. Eskiden biliyorsunuz evliyalar en az

katıkla yürütüyorlardı, perhiz filan vardı. Yani ben bu konuda ihtiyaçlar yetersizdir demeyi anlamsız buluyorum. Doğrultu kazanıldıktan sonra bir kuru ekmek, bir soğan fazladır bile. Her türlü mücadele vermek için diğer sorunların çok tali olduğunu söylüyorum

Esas olan akıldır, doğru ideolojik temeldir, gerisi sorun teşkil etmez. Bir insan herhalde kuru ekmek bulamayacak kadar zavallı olamaz. Zavallılık akıldan önceki durumda mümkündür. Ben PKK gerçeğinde akıllandıktan sonra şimdi orduları besliyorum. İnsanlar belki kahkahalarla gülebilirler: Öncemizle sonramız veya bu yola girmeden önceki halimizle şimdiki halimize. Çünkü ben de kendimi hatırlıyorum; bir kaç kuruşun peşinde koştuğum çocukluk günlerimi hatırlıyorum, sonra anladım ki, maddiyatın da yolu, ekmeğin de yolu büyük aklın yolunda gelmektedir. Öncesi dilencilik, öncesi yalvarmalık, öncesi gece-gündüz kan-ter içinde kal ve ekmeği kurtarıyormuş.

Hele tam ülkeneye sahip çıkarsan, hele tam özgürlük aklıyla da yaşama egemen olursan, sen cehennemi cennete çevirirsin. Ülkemizdeki zenginlikler belki de bütün Ortadoğu halklarına yeterlidir. Kesinlikle bu aklın yoluna güçlü girmekle bağlantılıdır. Ben biraz girdim, siz daha fazla girin! Çünkü ben araştırdım, çok yalpalandım, yoruldum, durdum, ancak bu kadarına ulaşabildim ve sizin önünüze hazır sundum. Bu genç, yıpranmamış halinizle eğer bu akli kısa elden edinirseniz ve onun yaratıcı eylemini an be an sürdürürseniz sizin sağlayacağınız zenginlik daha fazla olur. Ve acı duyuyorum tabii, bu özgürlük silahıyla dağlarda aç kalmanıza. Kesin burada akıl yoktur. Akıl olmadığı şuradan belli; kocaman bir gerilla takımı çıkarıyor, düz ovada *“köye git”* diyor, *“bize ekmek getir”*. Büyük felaket, büyük akılsızlık!

Düşünün, yirmi kişilik bir gerilla grubu, bir ekmek veya yemek toplama grubu değil. İyi örgütle, iyi yönlendir, bir şehre mi girersin veya bir yolu mu kesersin, bir yıllık kesinlikle çıkarabilir. Grubun da fazla tehlikeye sokulmaması açıktır. Ama akılsız adam ne yapar, dilenci olduğu için, bir hamal gibi, bir göçer gibi çalışmaktan öteye bir kabiliyeti olmadığı için, işte nasıl eskiden *“gelin biz marabayız, hamalız. Adana’ya, Almanya’ya bol bol işçi olarak gideriz”* diyorsa, işte kendini öyle sunar veya yaşamı öyle anlar.

“Köye gidelim, sırtımızda silahlar da var, bizden çekinir gıda verirler” tabii düşman ajanını yerleştirmiştir. Bir kaç yere pusu atar ve hepsini imha eder. Bu akılsızlar böyle bize binlerce kaybettirdiler. Burada kesin akılsızlık var. İdeolojiye hakim olamama var. Olsaydı bütün bir bölge doyurulabilirdi. Mesela benim tarzıma bakın, esas aldığım çalışmalar. Açlık diye bir sorunun burada olmayacağını ortaya koymuştur. Biliyorsunuz yaban ellerde karın doyurmak daha zordur, daha pahalıdır. Ama burada da bu sorun aklınızın bir köşesinde geçmiyor. Ülkemizin dağlarında, vadilerinde neden aç kalalım? Akıl olmadığı için. Orada her türlü meyve yetişiyor, orada yollar kesinlikle denetim altına alınır, düşman gelirse ondan alırız, gelmezse yetiştiririz. Kurtarılmış bölgede ziraat yaparız, hayvancılık yaparız. Yok, düşman hiç gelmiyorsa, işbirlikçiler varsa talan ederiz.

Bundan daha iyi üretim olur mu? Özgür koşullarda üretim iyi olur. Düşmanın ve işbirlikçilerinin olduğu yerlerde gerilla vurur, alır. İşte bu bir üretim biçimidir. Bizimkilere bakın, binlerce dönüm arazi var, bir tane karpuzu, bir tane buğday başağı bile yetiştirmemişler. Ve yanı başında düşman kervanları geçiyor, bir tanesini vurmaya başaramıyorlar. Açmış, *“hangi yol var, hele gidelim”* maraba usulü, hamal usulü. Aklınız olmadığı için küçük bir örnek verdim. Siz örnekleri daha da çoğaltabilirsiniz. Bana demeyin, *“başka aklın yolu yok”* doğru söylemiyorsunuz. Aklın sağlam yolu var, Önderlik gerçeğinde bunlar gösterilmiştir.

Neden biz yoksuluz, açız? Aklın yolunda olmadığımız için. Aklın yolu, örgütlenmedir; örgütlenmenin yolu, eylemin yoludur. Ve bu da eşittir; ya yok olursun oradan, ya zengin olursun. Orta yolu yok.

Sosyalizm biliyorsunuz, emek özgürlüğüdür. Özgür emek böyle çalışmaya bakar. Savaş da olsa bu çalışma, sosyalist insan çalışmadan duramaz. Sosyalist insanlar çalışmayı savaş olarak anarlarsa iyi savaşır. Mükemmel ve mutlaka kazanırlar. Savaş sorunu yoksa ekonomik savaş verirler. Bir yerde işsiz bir tek kişi olmaz ve orası kesinlikle herkesi doyuracak bir yer haline gelir. Sosyalist insan bunu yapan insandır. İdeoloji gerekiyor, ideolojiyi üretir, akıl üretir. Sosyalist insan, adamı oyalamaz, doyurur. Bizdeki gerçekleşen budur. Ve bu da şimdiye kadar Önderlik gerçeğinde zafer kazanmıştır. PKK’nin temel çizgisinde ve şimdiye kadar ki başarısını da ısrarla böyle kazanmıştır.

Şimdi varsa yanlışlarınız veya ideolojik anlamda bir yoksunluğunuz, başkası adına olanı itiraf ederek atacaksınız. Islah edecek veya yoksunsanız çalışarak zenginleşeceksiniz. Sonuç; başaran sosyalistin ortaya çıkması, kazandıran, çözen Önderlik gerçeğinin ideolojik, siyasi, pratik ifadesi budur. İşte en çok ihtiyacınız budur. Size imkanları da sunulan budur. Onu kazanmak ama, kesinlikle bahane aramaksızın, engel tanımaksızın ve ertelemeksizin en çok ihtiyacınız olan ideolojik-politik akıl, çizgiyi kazanacaksınız. Artık utanmak istemiyorsanız, bu utanmaz hali siz de bize dayatmak istemiyorsanız bir an önce sağlam militanlığa ulaşacaksınız. Başka türlü PKK’nin Önderlik ve onun ideolojik-politik gerçekliğinde yol alınamaz. Şimdiye kadar ki yol alma kandırmaydı ve ben de şunu itiraf ediyorum; asla bunlarla olamam.

Okulumuzun yüksek eğitici değeri ortada. Mücadele tarzımız dünyada nam salmıştır. Herkese gerekli olanı verecektir. Ve sonuçta gerekli militanı ortaya çıkaracaktır. Başka türlü okulumuz değerlendirilmez veya mücadeleyle kazanmamayı hile olarak değerlendiriyorum, hilekarlara da içimizde yer verilmez. Hilekarlığın ve ahmaklığın savunuculuğu hiçbir gerekçeyle yapılamaz, zayıflığın da hiçbir savunuculuğu yapılamaz. Zavallılık benim için hilekarlıktan daha da tehlikelidir.

Evet, tüm bunlar anlaşılmışsa ve nefes alıp-veriyorsanız, bir kuru katıkla da gereken enerji elde ediliyorsa, gerisi sağlam aklın yoluna girmek ve bu yolda başarılı adımlarla bize vazgeçilmez yaşamın onsuz olmadığı amaçlarına yürümektir. Ve sonuç kesin başarıdır.

29 Ağustos 1996
Parti Önderliği

